

UZASADNIENIE

T. K. (1) został oskarżony o to, że:

I. w okresie od co najmniej 03.06.2009r. do 02.12.2009r. w K. i innych miejscowościach na terenie kraju, działając wspólnie i w porozumieniu z P. W. (1) i innymi ustalonymi i dotąd nieustalonymi osobami, brał udział w zorganizowanej grupie przestępczej, mającej na celu popełnianie przestępstw przeciwko mieniu, w tym kradzieży z włamaniem samochodów różnych marek, paserstwa, przerabianie numeracji identyfikacyjnej samochodów, tj. o przestępstwo z art. 258 § 1 kk

II. w nocy z 3/4 czerwca 2009 r. w K., w ciągu 5 lat po odbyciu co najmniej 6 miesięcy kary pozbawienia wolności, na którą został skazany za umyślne przestępstwo podobne, działając w zorganizowanej grupie przestępczej, wspólnie i w porozumieniu z P. W. (1) i innymi ustalonymi i dotąd nieustalonymi osobami, po uprzednim pokonaniu zabezpieczeń w postaci zamka w drzwiach przednich lewych i dostaniu się do wnętrza oraz uszkodzeniu wkładki stacyjki usiłował zabrać w celu przywłaszczenia samochód marki A. (...) o nr rej. (...) wartości 35.000 zł, lecz zamierzonego celu nie osiągnął z uwagi na niepokonanie dodatkowego elektronicznego zabezpieczenia, powodując straty w wysokości 2.000 zł na szkodę Ł. i A. Ł., tj. o przestępstwo z art. 13 § 1 kk w zw. z art. 279 § 1 kk w zw. z art. 65§1kk w zw. z art. 64§1kk

III. w nocy z 3/4 czerwca 2009 r. w B., w ciągu 5 lat po odbyciu co najmniej 6 miesięcy kary pozbawienia wolności, na którą został skazany za umyślne przestępstwo podobne, działając w zorganizowanej grupie przestępczej, wspólnie i w porozumieniu z P. W. (1) i innymi ustalonymi i dotąd nieustalonymi osobami, po uprzednim pokonaniu zabezpieczeń w postaci zamków i dostaniu się do wnętrza oraz uszkodzeniu wkładki stacyjki usiłował zabrać w celu przywłaszczenia samochód marki V. (...) o nr rej. (...) o wartości 23.000 zł, lecz zamierzonego celu nie osiągnął z uwagi na niepokonanie zabezpieczeń, powodując straty w wysokości 300 zł na szkodę M. K. (1), tj. o przestępstwo z art. 13 § 1 kk w zw. z art. 279 § 1 kk w zw. z art. 65§1kk w zw. z art. 64§1kk

IV. w nocy z 3/4 czerwca w B., w ciągu 5 lat po odbyciu co najmniej 6 miesięcy kary pozbawienia wolności, na którą został skazany za umyślne przestępstwo podobne, działając w zorganizowanej grupie przestępczej, wspólnie i w porozumieniu z P. W. (1) i innymi ustalonymi i dotąd nieustalonymi osobami, po uprzednim pokonaniu zabezpieczeń w postaci zamka w drzwiach zabrał w celu przywłaszczenia samochód marki V. (...) o nr rej. (...) o wartości 21.450 zł na szkodę M. S. i I. S., przy czym z popełnionego przestępstwa uczynił sobie stałe źródło dochodu, tj. o przestępstwo z art. 279 § 1 kk w zw. z art. 65§1kk w zw. z art. 64§1kk

V. w nocy z 4/5 czerwca 2009r. w Ś., w ciągu 5 lat po odbyciu co najmniej 6 miesięcy kary pozbawienia wolności, na którą został skazany za umyślne przestępstwo podobne, działając w zorganizowanej grupie przestępczej, wspólnie i w porozumieniu z P. W. (1) i innymi ustalonymi i dotąd nieustalonymi osobami, po uprzednim dokonaniu w nieustalony sposób włamania, zabrał w celu przywłaszczenia samochód marki V. (...) o nr rej. (...) o wartości 30.000 zł wraz ze znajdującymi się wewnątrz narzędziami w postaci wiertarki B., wiertarki udarowej, szlifierki kątowej oraz narzędzi stolarskich w postaci dłuta, hebli, zszywaczy, wiertła o wartości 2.000 zł, powodując straty w łącznej wysokości 32.000 zł na szkodę J. M., przy czym z popełnionego przestępstwa uczynił sobie stałe źródło dochodu, tj. o przestępstwo z art. 279 § 1 kk w zw. z art. 65§1kk w zw. z art. 64§1kk

VI. w nocy z 9/10 czerwca 2009 r. w miejscowości G., gmina G., w ciągu 5 lat po odbyciu co najmniej 6 miesięcy kary pozbawienia wolności, na którą został skazany za umyślne przestępstwo podobne, działając w zorganizowanej grupie przestępczej, wspólnie i w porozumieniu z P. W. (1) i innymi ustalonymi i dotąd nieustalonymi osobami, po uprzednim pokonaniu zabezpieczeń w drzwiach przednich lewych i dostaniu się do wnętrza oraz uszkodzeniu wkładki stacyjki zabrał w celu przywłaszczenia samochód marki A. (...) o nr rej. (...) o wartości 23.000 zł, powodując straty w wysokości 2.000 zł na szkodę H. L., przy czym z popełnionego przestępstwa uczynił sobie stałe źródło dochodu, tj. o przestępstwo z art. 279 § 1 kk w zw. z art. 65§1kk w zw. z art. 64§1kk

VII. w nocy z 10/11 czerwca 2009 r. w S., w ciągu 5 lat po odbyciu co najmniej 6 miesięcy kary pozbawienia wolności, na którą został skazany za umyślne przestępstwo podobne, działając w zorganizowanej grupie przestępczej, wspólnie i w porozumieniu z P. W. (1) i innymi ustalonymi i dotąd nieustalonymi osobami, po uprzednim pokonaniu zabezpieczeń w postaci zamka w drzwiach, zabrał w celu przywłaszczenia samochód marki A. (...) o nr rej. (...) o wartości 25.000 zł na szkodę A. Z., przy czym z popełnionego przestępstwa uczynił sobie stałe źródło dochodu, tj. o przestępstwo z art. 279 § 1 kk w zw. z art. 65§1kk w zw. z art. 64§1kk

VIII. w nocy z 23/24 czerwca 2009 r. w B., w ciągu 5 lat po odbyciu co najmniej 6 miesięcy kary pozbawienia wolności, na którą został skazany za umyślne przestępstwo podobne, działając w zorganizowanej grupie przestępczej, wspólnie i w porozumieniu z P. W. (1) i innymi ustalonymi i dotąd nieustalonymi osobami, po uprzednim dokonaniu w nieustalony sposób włamania, zabrał w celu przywłaszczenia samochód marki A. (...) o nr rej. (...) o wartości 23.000 zł na szkodę J. S., przy czym z popełnionego przestępstwa uczynił sobie stałe źródło dochodu, tj. o przestępstwo z art. 279 § 1 kk w zw. z art. 65§1kk w zw. z art. 64§1kk

IX. w nocy z 30 czerwca/1 lipca 2009 r. w miejscowości P., w ciągu 5 lat po odbyciu co najmniej 6 miesięcy kary pozbawienia wolności, na którą został skazany za umyślne przestępstwo podobne, działając w zorganizowanej grupie przestępczej, wspólnie i w porozumieniu z P. W. (1) i innymi ustalonymi i dotąd nieustalonymi osobami, po uprzednim pokonaniu zabezpieczeń w postaci zamka w drzwiach przednich lewych oraz stacyjce, usiłował zabrać w celu przywłaszczenia samochód marki A. (...) o nr rej. (...) o wartości 38.000 zł, lecz zamierzonego celu nie osiągnął z uwagi na zadziałanie zabezpieczeń, powodując straty w wysokości 1.000 zł na szkodę G. P., tj. o przestępstwo z art. 13 § 1 kk w zw. z art. 279 § 1 kk w zw. z art. 65§1kk w zw. z art. 64§1kk

X. w nocy z 30 czerwca/1 lipca 2009 r. w miejscowości P., w ciągu 5 lat po odbyciu co najmniej 6 miesięcy kary pozbawienia wolności, na którą został skazany za umyślne przestępstwo podobne, działając w zorganizowanej grupie przestępczej, wspólnie i w porozumieniu z P. W. (1) i innymi ustalonymi i dotąd nieustalonymi osobami, po uprzednim dokonaniu w nieustalony sposób włamania, zabrał w celu przywłaszczenia samochód marki P. (...) o nr rej. (...) o wartości 20.000 zł wraz ze znajdującymi się wewnątrz radiem i (...) marki J. o wartości 300 zł oraz częściami samochodowymi w postaci zderzaków, masek, lamp, błotników, zawieszania o wartości 10.000 zł, powodując straty w łącznej wysokości 30.300 zł na szkodę G. P., przy czym z popełnionego przestępstwa uczynił sobie stałe źródło dochodu, tj. o przestępstwo z art. 279 § 1 kk w zw. z art. 65§1kk w zw. z art. 64§1kk

XI. w nocy z 7/8 lipca 2009 r. w miejscowości Jordanów (...), w ciągu 5 lat po odbyciu co najmniej 6 miesięcy kary pozbawienia wolności, na którą został skazany za umyślne przestępstwo podobne, działając w zorganizowanej grupie przestępczej, wspólnie i w porozumieniu z P. W. (1) i innymi ustalonymi i dotąd nieustalonymi osobami, po uprzednim dokonaniu uszkodzenia wkładki stacyjki, usiłował zabrać w celu przywłaszczenia samochód marki V. (...) o nr rej. (...) o wartości 27.000 zł, lecz zamierzonego celu nie osiągnął z uwagi na niepokonanie fabrycznych zabezpieczeń, powodując straty w wysokości 500 zł na szkodę M. L., tj. o przestępstwo z art. 13 § 1 kk w zw. z art. 279 § 1 kk w zw. z art. 65§1kk w zw. z art. 64§1kk

XII. w nocy z 7/8 lipca 2009 r. w miejscowości Jordanów (...), w ciągu 5 lat po odbyciu co najmniej 6 miesięcy kary pozbawienia wolności, na którą został skazany za umyślne przestępstwo podobne, działając w zorganizowanej grupie przestępczej, wspólnie i w porozumieniu z P. W. (1) i innymi ustalonymi i dotąd nieustalonymi osobami, po uprzednim dokonaniu w nieustalony sposób włamania, zabrał w celu przywłaszczenia samochód marki S. (...) o nr rej. (...) o wartości 30.000 zł na szkodę A. i E. T., przy czym z popełnionego przestępstwa uczynił sobie stałe źródło dochodu, tj. o przestępstwo z art. 279 § 1 kk w zw. z art. 65§1kk w zw. z art. 64§1kk

XIII. w nocy z 15/16 lipca 2009 r. w miejscowości P., gmina K., w ciągu 5 lat po odbyciu co najmniej 6 miesięcy kary pozbawienia wolności, na którą został skazany za umyślne przestępstwo podobne, działając w zorganizowanej grupie przestępczej, wspólnie i w porozumieniu z P. W. (1) i innymi ustalonymi i dotąd nieustalonymi osobami, po uprzednim dokonaniu w nieustalony sposób włamania, zabrał w celu przywłaszczenia samochód marki S. (...) o nr

rej. (...) o wartości 25.000 zł na szkodę T. Z. i M. Z., przy czym z popełnionego przestępstwa uczynił sobie stałe źródło dochodu, tj. o przestępstwo z art. 279 § 1 kk w zw. z art. 65§1kk w zw. z art. 64§1kk

XIV. w nocy z 15/16 lipca 2009 r. w K., w ciągu 5 lat po odbyciu co najmniej 6 miesięcy kary pozbawienia wolności, na którą został skazany za umyślne przestępstwo podobne, działając w zorganizowanej grupie przestępczej, wspólnie i w porozumieniu z P. W. (1) i innymi ustalonymi i dotąd nieustalonymi osobami, po uprzednim dokonaniu w nieustalony sposób włamania, zabrał w celu przywłaszczenia samochód marki V. (...) o norweskim nr rej. (...) o wartości 35.000 zł wraz ze znajdującymi się wewnątrz telefonem komórkowym marki N. (...), skrzynką narzędziową, urządzeniem do przetwarzania prądu o wartości 1.100 zł, powodując straty w łącznej wysokości 36.100 zł na szkodę S. J., przy czym z popełnionego przestępstwa uczynił sobie stałe źródło dochodu, tj. o przestępstwo z art. 279 § 1 kk w zw. z art. 65§1kk w zw. z art. 64§1kk

XV. w nocy z 22/23 lipca 2009 r. w S., w ciągu 5 lat po odbyciu co najmniej 6 miesięcy kary pozbawienia wolności, na którą został skazany za umyślne przestępstwo podobne, działając w zorganizowanej grupie przestępczej, wspólnie i w porozumieniu z P. W. (1) i innymi ustalonymi i dotąd nieustalonymi osobami, po uprzednim dokonaniu w nieustalony sposób włamania, zabrał w celu przywłaszczenia samochód marki V. (...) o nr rej. (...) o wartości 32.000 zł na szkodę A. K., przy czym z popełnionego przestępstwa uczynił sobie stałe źródło dochodu, tj. o przestępstwo z art. 279 § 1 kk w zw. z art. 65§1kk w zw. z art. 64§1kk

XVI. w nocy z 22/23 lipca 2009 r. w S., w ciągu 5 lat po odbyciu co najmniej 6 miesięcy kary pozbawienia wolności, na którą został skazany za umyślne przestępstwo podobne, działając w zorganizowanej grupie przestępczej, wspólnie i w porozumieniu z P. W. (1) i innymi ustalonymi i dotąd nieustalonymi osobami, po uprzednim wyłamaniu zamka w drzwiach i uszkodzeniu stacyjki, usiłował zabrać w celu przywłaszczenia samochód marki V. (...) o nr rej. (...) o wartości 29.000 zł na szkodę Ł. N., lecz zamierzonego celu nie osiągnął z uwagi na niepokonanie zabezpieczeń, tj. o przestępstwo z art. 13 § 1 kk w zw. z art. 279 § 1 kk w zw. z art. 65§1kk w zw. z art. 64§1kk

XVII. w nocy z 27/28 lipca 2009 r. w S., w ciągu 5 lat po odbyciu co najmniej 6 miesięcy kary pozbawienia wolności, na którą został skazany za umyślne przestępstwo podobne, działając w zorganizowanej grupie przestępczej, wspólnie i w porozumieniu z P. W. (1) i innymi ustalonymi i dotąd nieustalonymi osobami, po uprzednim dokonaniu w nieustalony sposób włamania, zabrał w celu przywłaszczenia samochód marki V. (...) o nr rej. (...) o wartości 30.000 zł na szkodę D. N., przy czym z popełnionego przestępstwa uczynił sobie stałe źródło dochodu, tj. o przestępstwo z art. 279 § 1 kk w zw. z art. 65§1kk w zw. z art. 64§1kk

XVIII. w nocy z 6/7 sierpnia 2009 r. w T., w ciągu 5 lat po odbyciu co najmniej 6 miesięcy kary pozbawienia wolności, na którą został skazany za umyślne przestępstwo podobne, działając wspólnie i w porozumieniu z ustaloną osobą i innymi dotąd nieustalonymi osobami, po uprzednim dokonaniu w nieustalony sposób włamania, zabrał w celu przywłaszczenia samochód marki V. (...) o nr rej. (...) o wartości 25.000 zł na szkodę K. P., przy czym z popełnionego przestępstwa uczynił sobie stałe źródło dochodu, tj. o przestępstwo z art. 279 § 1 kk w zw. z art. 65§1kk w zw. z art. 64§1kk

XIX. w nocy 26 sierpnia 2009 r. w G., w ciągu 5 lat po odbyciu co najmniej 6 miesięcy kary pozbawienia wolności, na którą został skazany za umyślne przestępstwo podobne, działając w zorganizowanej grupie przestępczej, wspólnie i w porozumieniu z P. W. (1) i innymi ustalonymi i dotąd nieustalonymi osobami, po uprzednim pokonaniu zabezpieczeń w postaci zamka w drzwiach przednich lewych i uszkodzeniu stacyjki, usiłował zabrać w celu przywłaszczenia samochód marki A. (...) o nr rej. (...) o wartości 22.000 zł, lecz zamierzonego celu nie osiągnął, z uwagi na niepokonanie dodatkowego elektronicznego zabezpieczenia, powodując straty w wysokości 3.000 zł na szkodę A. G., tj. o przestępstwo z art. 13 § 1 kk w zw. z art. 279 § 1 kk w zw. z art. 65§1kk w zw. z art. 64§1kk

XX. w nocy z 10/11 września 2009r. w S., w ciągu 5 lat po odbyciu co najmniej 6 miesięcy kary pozbawienia wolności, na którą został skazany za umyślne przestępstwo podobne, działając w zorganizowanej grupie przestępczej, wspólnie i w porozumieniu z P. W. (1) i innymi ustalonymi i dotąd nieustalonymi osobami, po uprzednim dokonaniu w nieustalony sposób włamania, zabrał w celu przywłaszczenia samochód marki A. (...) o nr rej. (...) o wartości 27.000 zł wraz z

wyposażeniem w postaci wózka dziecięcego, fotelika dziecięcego, ładowarki samochodowej, płyt CD łącznej wartości 1.000 zł na szkodę M. i M. M., przy czym z popełnionego przestępstwa uczynił sobie stałe źródło dochodu, tj. o przestępstwo z art. 279 § 1 kk w zw. z art. 65§1kk w zw. z art. 64§1kk

XXI. w nocy z 15/16 października 2009 r. w J., w ciągu 5 lat po odbyciu co najmniej 6 miesięcy kary pozbawienia wolności, na którą został skazany za umyślne przestępstwo podobne, działając w zorganizowanej grupie przestępczej, wspólnie i w porozumieniu z P. W. (1) i innymi ustalonymi i dotąd nieustalonymi osobami, po uprzednim dokonaniu w nieustalony sposób włamania, zabrał w celu przywłaszczenia samochód marki V. (...) o nr rej. (...) o wartości 13.000 zł na szkodę M. C., przy czym z popełnionego przestępstwa uczynił sobie stałe źródło dochodu, tj. o przestępstwo z art. 279 § 1 kk w zw. z art. 65§1kk w zw. z art. 64§1kk

XXII. w nocy z 19/20 października 2009 r. w P., w ciągu 5 lat po odbyciu co najmniej 6 miesięcy kary pozbawienia wolności, na którą został skazany za umyślne przestępstwo podobne, działając w zorganizowanej grupie przestępczej, wspólnie i w porozumieniu z P. W. (1) i innymi ustalonymi i dotąd nieustalonymi osobami, po uprzednim dokonaniu w nieustalony sposób włamania, zabrał w celu przywłaszczenia samochód marki V. (...) o nr rej. (...) 49 o wartości 32.000 zł na szkodę Z. W., przy czym z popełnionego przestępstwa uczynił sobie stałe źródło dochodu, tj. o przestępstwo z art. 279 § 1 kk w zw. z art. 65§1kk w zw. z art. 64§1kk

XXIII. w nocy z 5/6 listopada 2009 r. w Z., w ciągu 5 lat po odbyciu co najmniej 6 miesięcy kary pozbawienia wolności, na którą został skazany za umyślne przestępstwo podobne, działając w zorganizowanej grupie przestępczej, wspólnie i w porozumieniu z P. W. (1) i innymi ustalonymi i dotąd nieustalonymi osobami, po uprzednim dokonaniu w nieustalony sposób włamania, zabrał w celu przywłaszczenia samochód marki S. (...) o nr rej. (...) o wartości 25.000 zł na szkodę R. P. i B. P., przy czym z popełnionego przestępstwa uczynił sobie stałe źródło dochodu, tj. o przestępstwo z art. 279 § 1 kk w zw. z art. 65§1kk w zw. z art. 64§1kk

XXIV. w nocy z 5/6 listopada 2009 r. w Z., w ciągu 5 lat po odbyciu co najmniej 6 miesięcy kary pozbawienia wolności, na którą został skazany za umyślne przestępstwo podobne, działając w zorganizowanej grupie przestępczej, wspólnie i w porozumieniu z P. W. (1) i innymi ustalonymi i dotąd nieustalonymi osobami, po uprzednim dokonaniu w nieustalony sposób włamania, zabrał w celu przywłaszczenia samochód marki V. (...) o nr rej. (...) o wartości 26.000 zł na szkodę Ł. Ż., przy czym z popełnionego przestępstwa uczynił sobie stałe źródło dochodu, tj. o przestępstwo z art. 279 § 1 kk w zw. z art. 65§1kk w zw. z art. 64§1kk

XXV. w nocy z 19/20 listopada 2009r. w O., w ciągu 5 lat po odbyciu co najmniej 6 miesięcy kary pozbawienia wolności, na którą został skazany za umyślne przestępstwo podobne, działając w zorganizowanej grupie przestępczej, wspólnie i w porozumieniu z P. W. (1) i innymi ustalonymi i dotąd nieustalonymi osobami, po uprzednim pokonaniu zabezpieczeń w postaci zamka w drzwiach przednich lewych i uszkodzeniu stacyjki, usiłował zabrać w celu przywłaszczenia samochód marki A. (...) o nr rej. (...) o wartości 22.000 zł, lecz zamierzonego celu nie osiągnął z uwagi na niepokonanie zabezpieczeń, powodując straty w wysokości 400,00 zł na szkodę R. i I. Ś., tj. o przestępstwo z art. 13 § 1 kk w zw. z art. 279 § 1 kk w zw. z art. 65§1kk w zw. z art. 64§1kk

XXVI. w nocy z 1/2 grudnia 2009 r. w N., w ciągu 5 lat po odbyciu co najmniej 6 miesięcy kary pozbawienia wolności, na którą został skazany za umyślne przestępstwo podobne, działając w zorganizowanej grupie przestępczej, wspólnie i w porozumieniu z P. W. (1) i innymi ustalonymi i dotąd nieustalonymi osobami, po uprzednim dokonaniu w nieustalony sposób włamania i pokonaniu zabezpieczeń, zabrał w celu przywłaszczenia samochód marki S. (...) o nr rej. (...) wartości 21.000 zł na szkodę A. i H. K., przy czym z popełnionego przestępstwa uczynił sobie stałe źródło dochodu, tj. o przestępstwo z art. 279 § 1 kk w zw. z art. 65§1kk w zw. z art. 64§1kk

XXVII. w okresie od nieustalonego dnia do dnia 30.08.2011r. w S. posiadał bez wymaganego zezwolenia broń palną w postaci pistoletu gazowego W. model (...), kal.9 mm, o numerze (...), tj. o przestępstwo z art. 263§2 kk

P. W. (1) został oskarżony o to, że:

XXVIII. w okresie od co najmniej 03.06.2009r. do 02.12.2009r. w K. i innych miejscowościach na terenie kraju, działając wspólnie i w porozumieniu z T. K. (1) i innymi ustalonymi i dotąd nieustalonymi osobami, brał udział w zorganizowanej grupie przestępczej, mającej na celu popełnianie przestępstw przeciwko mieniu, w tym kradzieży z włamaniem samochodów różnych marek, paserstwa, przerabianie numeracji identyfikacyjnej samochodów, tj. o przestępstwo z art. 258 § 1 kk

XXIX. w nocy z 3/4 czerwca 2009 r. w K., działając w zorganizowanej grupie przestępczej, wspólnie i w porozumieniu z T. K. (1) i innymi ustalonymi i dotąd nieustalonymi osobami, po uprzednim pokonaniu zabezpieczeń w postaci zamka w drzwiach przednich lewych i dostaniu się do wnętrza oraz uszkodzeniu wkładki stacyjki usiłował zabrać w celu przywłaszczenia samochód marki A. (...) o nr rej. (...) wartości 35.000 zł, lecz zamierzonego celu nie osiągnął z uwagi na niepokonanie dodatkowego elektronicznego zabezpieczenia, powodując straty w wysokości 2.000 zł na szkodę Ł. i A. Ł., tj. o przestępstwo z 13 § 1 kk w zw. z art. 279 § 1 kk w zw. z art. 65§1kk

XXX. w nocy z 3/4 czerwca 2009 r. w B., działając w zorganizowanej grupie przestępczej, wspólnie i w porozumieniu z T. K. (1) i innymi ustalonymi i dotąd nieustalonymi osobami, po uprzednim pokonaniu zabezpieczeń w postaci zamków i dostaniu się do wnętrza oraz uszkodzeniu wkładki stacyjki usiłował zabrać w celu przywłaszczenia samochód marki V. (...) o nr rej. (...) o wartości 23.000 zł, lecz zamierzonego celu nie osiągnął z uwagi na niepokonanie zabezpieczeń, powodując straty w wysokości 300 zł na szkodę M. K. (1), tj. o przestępstwo z 13 § 1 kk w zw. z art. 279 § 1 kk w zw. z art. 65§1kk

XXXI. w nocy z 3/4 czerwca w B., działając w zorganizowanej grupie przestępczej, wspólnie i w porozumieniu z T. K. (1) i innymi ustalonymi i dotąd nieustalonymi osobami, po uprzednim pokonaniu zabezpieczeń w postaci zamka w drzwiach zabrał w celu przywłaszczenia samochód marki V. (...) o nr rej. (...) o wartości 21.450 zł na szkodę M. S. i I. S., przy czym z popełnionego przestępstwa uczynił sobie stałe źródło dochodu, tj. o przestępstwo z art. 279 § 1 kk w zw. z art. 65§1kk

XXXII. w nocy z 4/5 czerwca 2009 r. w Ś., działając w zorganizowanej grupie przestępczej, wspólnie i w porozumieniu z T. K. (1) i innymi ustalonymi i dotąd nieustalonymi osobami, po uprzednim dokonaniu w nieustalony sposób włamania, zabrał w celu przywłaszczenia samochód marki V. (...) o nr rej. (...) o wartości 30.000 zł wraz ze znajdującymi się wewnątrz narzędziami w postaci wiertarki B., wiertarki udarowej, szlifierki kątowej oraz narzędzi stolarskich w postaci dłuta, hebli, zszywaczy, wiertel o wartości 2.000 zł, powodując straty w łącznej wysokości 32.000 na szkodę J. M., przy czym z popełnionego przestępstwa uczynił sobie stałe źródło dochodu, tj. o przestępstwo z art. 279 § 1 kk w zw. z art. 65§1kk

XXXIII. w nocy z 9/10 czerwca 2009 r. w miejscowości G., gmina G., działając w zorganizowanej grupie przestępczej, wspólnie i w porozumieniu z T. K. (1) i innymi ustalonymi i dotąd nieustalonymi osobami, po uprzednim pokonaniu zabezpieczeń w drzwiach przednich lewych i dostaniu się do wnętrza oraz uszkodzeniu wkładki stacyjki zabrał w celu przywłaszczenia samochód marki A. (...) o nr rej. (...) o wartości 23.000 zł, powodując straty w wysokości 2.000 zł na szkodę H. L., przy czym z popełnionego przestępstwa uczynił sobie stałe źródło dochodu, tj. o przestępstwo z art. 279 § 1 kk w zw. z art. 65§1kk

XXXIV. w nocy z 10/11 czerwca 2009 r. w S., działając w zorganizowanej grupie przestępczej, wspólnie i w porozumieniu z T. K. (1) i innymi ustalonymi i dotąd nieustalonymi osobami, po uprzednim pokonaniu zabezpieczeń w postaci zamka w drzwiach, zabrał w celu przywłaszczenia samochód marki A. (...) o nr rej. (...) o wartości 25.000 zł na szkodę A. Z., przy czym z popełnionego przestępstwa uczynił sobie stałe źródło dochodu, tj. o przestępstwo z art. 279 § 1 kk w zw. z art. 65§1kk

XXXV. w nocy z 23/24 czerwca 2009 r. w B., działając w zorganizowanej grupie przestępczej, wspólnie i w porozumieniu z T. K. (1) i innymi ustalonymi i dotąd nieustalonymi osobami, po uprzednim dokonaniu w nieustalony sposób włamania, zabrał w celu przywłaszczenia samochód marki A. (...) o nr rej. (...) o wartości 23.000 zł na szkodę

J. S., przy czym z popełnionego przestępstwa uczynił sobie stałe źródło dochodu, tj. o przestępstwo z art. 279 § 1 kk w zw. z art. 65§1kk

XXXVI. w nocy z 30 czerwca/1 lipca 2009 r. w miejscowości P., działając w zorganizowanej grupie przestępczej, wspólnie i w porozumieniu z T. K. (1) i innymi ustalonymi i dotąd nieustalonymi osobami, po uprzednim pokonaniu zabezpieczeń w postaci zamka w drzwiach przednich lewych oraz stacyjce, usiłował zabrać w celu przywłaszczenia samochód marki A. (...) o nr rej. (...) o wartości 38.000 zł, lecz zamierzonego celu nie osiągnął z uwagi na zadziałanie zabezpieczeń, powodując straty w wysokości 1.000 zł na szkodę G. P., tj. o przestępstwo z 13 § 1 kk w zw. z art. 279 § 1 kk w zw. z art. 65§1kk

XXXVII. w nocy z 30 czerwca/1 lipca 2009 r. w miejscowości P., działając w zorganizowanej grupie przestępczej, wspólnie i w porozumieniu z T. K. (1) i innymi ustalonymi i dotąd nieustalonymi osobami, po uprzednim dokonaniu w nieustalony sposób włamania, zabrał w celu przywłaszczenia samochód marki P. (...) o nr rej. (...) o wartości 20.000 zł wraz ze znajdującymi się wewnątrz radiem i (...) marki J. o wartości 300 zł oraz częściami samochodowymi w postaci zderzaków, masek, lamp, błotników, zawieszona o wartości 10.000 zł, powodując straty w łącznej wysokości 30.300 zł na szkodę G. P., przy czym z popełnionego przestępstwa uczynił sobie stałe źródło dochodu, tj. o przestępstwo z art. 279 § 1 kk w zw. z art. 65§1kk

XXXVIII. w nocy z 7/8 lipca 2009 r. w miejscowości Jordanów (...), działając w zorganizowanej grupie przestępczej, wspólnie i w porozumieniu z T. K. (1) i innymi ustalonymi i dotąd nieustalonymi osobami, po uprzednim dokonaniu uszkodzenia wkładki stacyjki, usiłował zabrać w celu przywłaszczenia samochód marki V. (...) o nr rej. (...) o wartości 27.000 zł, lecz zamierzonego celu nie osiągnął z uwagi na niepokonanie fabrycznych zabezpieczeń, powodując straty w wysokości 500 zł na szkodę M. L., tj. o przestępstwo z 13 § 1 kk w zw. z art. 279 § 1 kk w zw. z art. 65§1kk

XXXIX. w nocy z 7/8 lipca 2009 r. w miejscowości Jordanów (...), działając w zorganizowanej grupie przestępczej, wspólnie i w porozumieniu z T. K. (1) i innymi ustalonymi i dotąd nieustalonymi osobami, po uprzednim dokonaniu w nieustalony sposób włamania, zabrał w celu przywłaszczenia samochód marki S. (...) o nr rej. (...) o wartości 30.000 zł na szkodę A. i E. T., przy czym z popełnionego przestępstwa uczynił sobie stałe źródło dochodu, tj. o przestępstwo z art. 279 § 1 kk w zw. z art. 65§1kk

XL. w nocy z 15/16 lipca 2009 r. w miejscowości P., gmina K., działając w zorganizowanej grupie przestępczej, wspólnie i w porozumieniu z T. K. (1) i innymi ustalonymi i dotąd nieustalonymi osobami, po uprzednim dokonaniu w nieustalony sposób włamania, zabrał w celu przywłaszczenia samochód marki S. (...) o nr rej. (...) o wartości 25.000 zł na szkodę T. Z. i M. Z., przy czym z popełnionego przestępstwa uczynił sobie stałe źródło dochodu, tj. o przestępstwo z art. 279 § 1 kk w zw. z art. 65§1kk

XLI. w nocy z 15/16 lipca 2009 r. w K., działając w zorganizowanej grupie przestępczej, wspólnie i w porozumieniu z T. K. (1) i innymi ustalonymi i dotąd nieustalonymi osobami, po uprzednim dokonaniu w nieustalony sposób włamania, zabrał w celu przywłaszczenia samochód marki V. (...) o norweskim nr rej. (...) o wartości 35.000 zł wraz ze znajdującymi się wewnątrz telefonem komórkowym marki N. (...), skrzynką narzędziową, urządzeniem do przetwarzania prądu o wartości 1.100 zł, powodując straty w łącznej wysokości 36.100 zł na szkodę S. J., przy czym z popełnionego przestępstwa uczynił sobie stałe źródło dochodu, tj. o przestępstwo z art. 279 § 1 kk w zw. z art. 65§1kk

XLII. w nocy z 22/23 lipca 2009 r. w S., działając w zorganizowanej grupie przestępczej, wspólnie i w porozumieniu z T. K. (1) i innymi ustalonymi i dotąd nieustalonymi osobami, po uprzednim dokonaniu w nieustalony sposób włamania, zabrał w celu przywłaszczenia samochód marki V. (...) o nr rej. (...) o wartości 32.000 zł na szkodę A. K., przy czym z popełnionego przestępstwa uczynił sobie stałe źródło dochodu, tj. o przestępstwo z art. 279 § 1 kk w zw. z art. 65§1kk

XLIII. w nocy z 22/23 lipca 2009 r. w S., działając w zorganizowanej grupie przestępczej, wspólnie i w porozumieniu z T. K. (1) i innymi ustalonymi i dotąd nieustalonymi osobami, po uprzednim wyłamaniu zamka w drzwiach i uszkodzeniu stacyjki, usiłował zabrać w celu przywłaszczenia samochód marki V. (...) o nr rej. (...) o wartości 29.000

zł na szkodę Ł. N., lecz zamierzonego celu nie osiągnął z uwagi na niepokonanie zabezpieczeń, tj. o przestępstwo z 13 § 1 kk w zw. z art. 279 § 1 kk w zw. z art. 65§1kk

XLIV. w nocy z 27/28 lipca 2009 r. w S., działając w zorganizowanej grupie przestępczej, wspólnie i w porozumieniu z T. K. (1) i innymi ustalonymi i dotąd nieustalonymi osobami, po uprzednim dokonaniu w nieustalony sposób włamania, zabrał w celu przywłaszczenia samochód marki V. (...) o nr rej. (...) o wartości 30.000 zł na szkodę D. N., przy czym z popełnionego przestępstwa uczynił sobie stałe źródło dochodu, tj. o przestępstwo z art. 279 § 1 kk w zw. z art. 65§1kk

XLV. w nocy 26 sierpnia 2009 r. w G., działając w zorganizowanej grupie przestępczej, wspólnie i w porozumieniu z T. K. (1) i innymi ustalonymi i dotąd nieustalonymi osobami, po uprzednim pokonaniu zabezpieczeń w postaci zamka w drzwiach przednich lewych i uszkodzeniu stacyjki, usiłował zabrać w celu przywłaszczenia samochód marki A. (...) o nr rej. (...) o wartości 22.000 zł, lecz zamierzonego celu nie osiągnął, z uwagi na niepokonanie dodatkowego elektronicznego zabezpieczenia, powodując straty w wysokości 3.000 zł na szkodę A. G., tj. o przestępstwo z 13 § 1 kk w zw. z art. 279 § 1 kk w zw. z art. 65§1kk

XLVI. w nocy z 10/11 września 2009 r. w S., działając w zorganizowanej grupie przestępczej, wspólnie i w porozumieniu z T. K. (1) i innymi ustalonymi i dotąd nieustalonymi osobami, po uprzednim dokonaniu w nieustalony sposób włamania, zabrał w celu przywłaszczenia samochód marki A. (...) o nr rej. (...) o wartości 27.000 zł wraz z wyposażeniem w postaci wózka dziecięcego, fotelika dziecięcego, ładowarki samochodowej, płyt CD łącznej wartości 1.000 zł na szkodę M. i M. M., przy czym z popełnionego przestępstwa uczynił sobie stałe źródło dochodu, tj. o przestępstwo z art. 279 § 1 kk w zw. z art. 65§1kk

XLVII. w nocy z 15/16 października 2009 r. w J., działając w zorganizowanej grupie przestępczej, wspólnie i w porozumieniu z T. K. (1) i innymi ustalonymi i dotąd nieustalonymi osobami, po uprzednim dokonaniu w nieustalony sposób włamania, zabrał w celu przywłaszczenia samochód marki V. (...) o nr rej. (...) o wartości 13.000 zł na szkodę M. C., przy czym z popełnionego przestępstwa uczynił sobie stałe źródło dochodu, tj. o przestępstwo z art. 279 § 1 kk w zw. z art. 65§1kk

XLVIII. w nocy z 19/20 października 2009 r. w P., działając w zorganizowanej grupie przestępczej, wspólnie i w porozumieniu z T. K. (1) i innymi ustalonymi i dotąd nieustalonymi osobami, po uprzednim dokonaniu w nieustalony sposób włamania, zabrał w celu przywłaszczenia samochód marki V. (...) o nr rej. (...) 49 o wartości 32.000 zł na szkodę Z. W., przy czym z popełnionego przestępstwa uczynił sobie stałe źródło dochodu, tj. o przestępstwo z art. 279 § 1 kk w zw. z art. 65§1kk

XLIX. w nocy z 5/6 listopada 2009 r. w Z., działając w zorganizowanej grupie przestępczej, wspólnie i w porozumieniu z T. K. (1) i innymi ustalonymi i dotąd nieustalonymi osobami, po uprzednim dokonaniu w nieustalony sposób włamania, zabrał w celu przywłaszczenia samochód marki S. (...) o nr rej. (...) o wartości 25.000 zł na szkodę R. P. i B. P., przy czym z popełnionego przestępstwa uczynił sobie stałe źródło dochodu, tj. o przestępstwo z art. 279 § 1 kk w zw. z art. 65§1kk

L. w nocy z 5/6 listopada 2009 r. w Z., działając w zorganizowanej grupie przestępczej, wspólnie i w porozumieniu z T. K. (1) i innymi ustalonymi i dotąd nieustalonymi osobami, po uprzednim dokonaniu w nieustalony sposób włamania, zabrał w celu przywłaszczenia samochód marki V. (...) o nr rej. (...) o wartości 26.000 zł na szkodę Ł. Ż., przy czym z popełnionego przestępstwa uczynił sobie stałe źródło dochodu, tj. o przestępstwo z art. 279 § 1 kk w zw. z art. 65§1kk

LI. w nocy z 19/20 listopada 2009 r. w O., działając w zorganizowanej grupie przestępczej, wspólnie i w porozumieniu z T. K. (1) i innymi ustalonymi i dotąd nieustalonymi osobami, po uprzednim pokonaniu zabezpieczeń w postaci zamka w drzwiach przednich lewych i uszkodzeniu stacyjki, usiłował zabrać w celu przywłaszczenia samochód marki A. (...) o nr rej. (...) o wartości 22.000 zł, lecz zamierzonego celu nie osiągnął z uwagi na niepokonanie zabezpieczeń, powodując straty w wysokości 400,00 zł na szkodę R. i I. Ś., tj. o przestępstwo z 13 § 1 kk w zw. z art. 279 § 1 kk w zw. z art. 65§1kk

LII. w nocy z 26/27 listopada 2009 r. w miejscowości B., działając wspólnie i w porozumieniu z ustaloną osobą i innymi dotąd nieustalonymi osobami, po uprzednim pokonaniu zabezpieczeń w postaci uszkodzenia zamka w drzwiach przednich lewych i uszkodzeniu stacyjki, usiłował zabrać w celu przywłaszczenia samochód marki V. (...) o nr rej. (...) o wartości co najmniej 20.000 zł, lecz zamierzonego celu nie osiągnął z uwagi na niepokonanie zabezpieczeń, powodując straty w wysokości 500,00 zł na szkodę G. D., tj. o przestępstwo z art. 13 § 1 kk w zw. z art. 279 § 1 kk

LIII. w nocy z 1/2 grudnia 2009 r. w N., działając w zorganizowanej grupie przestępczej, wspólnie i w porozumieniu z T. K. (1) i innymi ustalonymi i dotąd nieustalonymi osobami, po uprzednim dokonaniu w nieustalony sposób włamania i pokonaniu zabezpieczeń, zabrał w celu przywłaszczenia samochód marki S. (...) o nr rej. (...) wartości 21.000 zł na szkodę A. i H. K., przy czym z popełnionego przestępstwa uczynił sobie stałe źródło dochodu, tj. o przestępstwo z art. 279 § 1 kk w zw. z art. 65§1kk

LIV. w okresie od nieustalonego dnia do dnia 30.08.2011r. w S. nabył silnik o numerze (...) wraz z zamontowaną skrzynią biegów wartości co najmniej 2.500 zł, wiedząc, iż części te zostały uzyskane ze skradzionego, w dniu 19.02.2010r. w Ś., samochodu marki S. (...) o nr rej. (...) wartości 28.900 zł na szkodę P. S., tj. o przestępstwo z art. 291§1kk

LV. w okresie od nieustalonego dnia do dnia 30.08.2011r. w S., wbrew przepisom ustawy, posiadał substancje psychotropowe w postaci 4 i pół tabletek Extasy o łącznej wadze 1,66 g, zawierające w swoim składzie (...) zaliczane do substancji psychotropowych grupy I-P, tj. o przestępstwo z art. 62 ust.1 Ustawy z dnia 29.07.2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii.

Sąd Okręgowy w Zielonej Górze wyrokiem z 6 kwietnia 2017 r., w sprawie o sygn. akt II K 194/12:

1. oskarżonego T. K. (1) uznał za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu opisanego wyżej w pkt. I części wstępnej wyroku, tj. popełnienia występku z art. 258§1 kk i za to na podstawie art. 258§1 kk wymierzył mu karę 8 (ośmiu) miesięcy pozbawienia wolności;

2. oskarżonego T. K. (1) uznał za winnego popełnienia zarzucanych mu czynów opisanych wyżej w pkt. od II do XXVI części wstępnej wyroku, z tym ustaleniem, że:

a/wysokość szkody wskazanej w pkt. VI wynosi 1200 złotych;

b/czyn wskazany w pkt. IV został popełniony w nocy z 3 na 4 czerwca 2009 roku,

c/czyny opisane w pkt. od II do XXVI zostały popełnione w ciągu przestępstw z art. 279§kk i art. 13§1 kk w zw. art. 279§1 kk w zw. z art. 65§1 kk w zw. z art. 64§1kk i za to na podstawie art. 279§1 kk w zw. z art. 65§1 kk w zw. z art. 91§1 kk wymierzył mu karę 3 (trzech) lat i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności oraz na podstawie art. 33§2 kk w zw. z art. 4§1 kk karę grzywny w wysokości 300 (trzystu) stawek dziennych ustalając wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 20 (dwadzieścia) złotych;

3. oskarżonego T. K. (1) uznał za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu opisanego wyżej w pkt. XXVII części wstępnej wyroku, tj. popełnienia występku z art. 263§2 kk i za to na podstawie art. 263§2 kk wymierzył mu karę 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności;

4. na podstawie art. 85 kk i art. 86§1 kk w zw. z art. 4§1 kk połączył kary pozbawienia wolności wymierzone w pkt. od 1 do 3 i wymierzył oskarżonemu T. K. (1) karę łączną 4 (czterech) lat pozbawienia wolności;

5. na podstawie art. 63§1 kk na poczet wymierzonej oskarżonemu T. K. (1) kary łącznej pozbawienia wolności zaliczył okres tymczasowego aresztowania od dnia 30.08.2011 roku do dnia 29.05.2012 roku;

6. oskarżonego P. W. (1) uznał za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu opisanego wyżej w pkt. XXVIII części wstępnej wyroku, tj. popełnienia występku z art. 258§1 kk i za to na podstawie art. 258§1 kk wymierzył mu karę 8 (ośmiu) miesięcy pozbawienia wolności;

7. oskarżonego P. W. (1) uznał za winnego popełnienia zarzucanych mu czynów opisanych wyżej w pkt. od XXIX do LIII części wstępnej wyroku, z tym ustaleniem, że:

a/wysokość szkody wskazanej w pkt. XXXIII wynosi 1200 złotych;

b/czyny opisane w pkt. od XXIX do LIII zostały popełnione w ciągu przestępstw z art. 279§kk i art. 13§1 kk w zw. art. 279§1 kk w zw. z art. 65§1 kk

i za to na podstawie art. 279§1 kk w zw. z art. 65§1 kk w zw. z art. 91§1 kk wymierzył mu karę 2 (dwóch) lat i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności lat oraz na podstawie art. 33§2 kk w zw. z art. 4§1 kk karę grzywny w wysokości 200 (dwustu) stawek dziennych ustalając wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 20 (dwadzieścia) złotych;

8. oskarżonego P. W. (1) uniewinnił od popełnienia zarzucanego mu czynu opisanego w pkt. LIV części wstępnej wyroku;

9. oskarżonego P. W. (1) uznał za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu opisanego wyżej w pkt. LV części wstępnej wyroku z tym ustaleniem, że stanowi wypadek mniejszej wagi z art. 62 ust.3 ustawy z dnia 29.07.2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii (Dz.U nr 179 poz. 1485 z późn. zmianami) i za to na podstawie art. 62 ust.3 ustawy z dnia 29.07.2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii wymierzył mu karę 2 (dwóch) miesięcy pozbawienia wolności;

10. na podstawie art. 85 kk i art. 86§1 kk w zw. z art. 4§1 kk połączył kary pozbawienia wolności wymierzone w pkt. 6, 7, 9 i wymierzył oskarżonemu P. W. (1) karę łączną 3 (trzech) lat pozbawienia wolności;

11. na podstawie art. 63§1 kk na poczet wymierzonej oskarżonemu P. W. (1) kary łącznej pozbawienia wolności zaliczył okres tymczasowego aresztowania od dnia 30.08.2011 roku do dnia 29.05.2012 roku;

14. na podstawie art. 46§1 kk w zw. z art. 4§1 kk zasądził od oskarżonych T. K. (1) i P. W. (1) solidarnie obowiązek naprawienia szkód wyrządzonych przestępstwami przez zapłatę na rzecz pokrzywdzonych:

a/J. S. kwoty 23.000 (dwadzieścia trzy tysiące) złotych (w związku z czynem opisanym w pkt. VIII i XXXV),

b/G. P. kwoty 1.000 (jeden tysiąc) złotych (w związku z czynem opisanym w pkt. IX i XXXVI),

c/G. P. kwoty 30.300 (trzydzieści tysięcy trzysta) złotych (w związku z czynem opisanym w pkt. X i XXXVII),

d/ (...) S.A z siedzibą w W. kwoty 21.400 (dwadzieścia jeden tysięcy czterysta) złotych (w związku z czynem opisanym w pkt. XII i XXXIX),

e/T. Z. i M. Z. solidarnie kwoty 25.000 (dwadzieścia pięć tysięcy) złotych (w związku z czynem opisanym w pkt. XIII i XL),

f/A. N. (poprzednio K.) kwoty 32.000 (trzydzieści dwa tysiące) złotych (w związku z czynem opisanym w pkt. XV i XLII),

g/R. P. i B. P. solidarnie kwoty 25.000 (dwadzieścia pięć tysięcy) złotych (w związku z czynem opisanym w pkt. XXIII i XLIX),

h/Ł. Ź. kwoty 26.000 (dwadzieścia sześć tysięcy) złotych (w związku z czynem opisanym w pkt. XXIV i L),

15. na podstawie art. 46§1 kk w zw. z art. 4§1 kk zasądził od oskarżonego T. K. (1) obowiązek naprawienia szkody wyrządzonej przestępstwem przez zapłatę na rzecz pokrzywdzonego K. P. kwoty 25.000 (dwadzieścia pięć tysięcy) złotych (w związku z czynem opisanym w pkt. XVIII),

16. na podstawie art. 44§1,2 i 6 kk orzekł przepadek na rzecz Skarbu Państwa dowodów rzeczowych opisanych w wykazach dowodów rzeczowych:

a/Nr 1/69/09 pod poz. od 1 do 7 na karcie 54 teczki samochodowej nr 1– przez zniszczenie;

b/Nr 1 pod poz.1 na karcie 31 teczki samochodowej nr 6 –przez pozostawienie w aktach sprawy,

c/pod poz.3 na karcie 20 teczki samochodowej nr 24- przez pozostawienie w aktach sprawy,

d/Nr I/4/10 pod poz. 1,4 na karcie 21 teczki samochodowej nr 25- przez pozostawienie w aktach sprawy,

e/wymienione pod poz. 1 A do D na karcie 408 teczki osobowej nr 2B dot. P. W. (1)- przez zniszczenie;

f/wymieniony w pkt.1 postanowienia w przedmiocie dowodów rzeczowych z dnia 9.08.2012 roku na karcie 239 teczki osobowej nr 3A dot. T. K. (1)- przez przekazanie Komendzie Wojewódzkiej Policji w G.

17. na podstawie art. 70 ust.2 ustawy z dnia 29.07.2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii (Dz.U nr 179 poz. 1485 z późniejszymi zmianami) orzekł przepadek na rzecz Skarbu Państwa przez zniszczenie dowodu rzeczowego opisanego w postanowieniu w przedmiocie dowodów rzeczowych z dnia 9.08.2012 roku pod poz. 1 na karcie 376 teczki osobowej nr 2A dot. P. W. (1);

18. na podstawie art. 230§2 kpk zwrócił dowody rzeczowe:

a/A. J. opisane w postanowieniu z dnia 19.09.2011r. pod poz. 1 do 3 na karcie 70 teczki samochodowej nr 15, oddane w/w na przechowanie,

b/właściwemu Wydziałowi Komunikacji opisany w pkt. I pod poz.2 na karcie 12 teczki samochodowej nr 30,

19. na podstawie art. 626 §1 kpk w zw. z art.618§1 pkt.11 kpk oraz §2 ust.3, §14 ust. 2 pkt.5 i §16 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28.09.2002 roku (Dz.U z 2002r. nr 163 poz. 1348) w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu zasądził od Skarbu Państwa na rzecz adw. M. R. kwotę 3840 złotych (plus VAT) tytułem kosztów nieopłaconej obrony z urzędu udzielonej oskarżonemu P. W. (1) w postępowaniu sądowym;

20. na podstawie art. 626§1 kpk i art. 627 kpk w zw. z art. 633 kpk zasądził od oskarżonych wydatki postępowania w części tj. od oskarżonych T. K. (1) i P. W. (1) w kwocie po 5000 złotych oraz od oskarżonego B. T. w kwocie 400 złotych oraz na podstawie art. 2 ust.1 oraz art. 3 ust.1 ustawy z dnia 23.06.1973r. o opłatach w sprawach karnych (Dz. U z 1983r., nr 49, poz. 223) wymierza im opłaty:

-oskarżonemu T. K. (1) w kwocie 1600 złotych,

-oskarżonemu P. W. (1) w kwocie 1200 złotych,

-oskarżonemu B. T. w kwocie 320 złotych,

21. na podstawie art. 632 pkt.2 kpk kosztami procesu w części uniewinniającej obciążył Skarb Państwa.

Od powyższego wyroku apelacje wnieśli obrońcy obu oskarżonych.

Obrońca oskarżonego T. K. (1) zaskarżył wyrok w całości i zarzucił:

1. naruszenie przepisów postępowania tj. art. 8 ust. W zw. z art. 47, 49, art. 50, art. 51 ust. 2 Konstytucji RP w zw. z w. z art. 31 ust. 3 Konstytucji RP, a także art. 45 ust. 1, art. 51 ust. 4 i art. 77 ust. 2 Konstytucji RP, poprzez zastosowanie art. 168b k.p.k. i art. 237a§1 k.p.k., pomimo ich niezgodności z w/w przepisami konstytucji, które w takiej sytuacji winne być stosowane wprost, a w konsekwencji czynienie ustaleń faktycznych prowadzących do uznania winy oskarżonego w zakresie czynów z art. 279§1 k.k. w oparciu o materiały z kontroli operacyjnej, przy jednoczesnym braku innych dowodów winy oskarżonego,

2. błąd w ustaleniach faktycznych, mający wpływ na treść orzeczenia, polegający na przyjęciu, że T. K. (1) działał wraz z P. W. (1) oraz innymi ustalonymi osobami i nieustalonymi osobami w ramach zorganizowanej grupy przestępczej, podczas gdy poziom zorganizowania oraz charakter więzi łączących w/w osoby nie daje podstaw do czynienia takich ustaleń.

Z ostrożności procesowej, w przypadku przyjęcia przez sąd odwoławczy prawidłowości wykorzystania materiałów uzyskanych w toku kontroli operacyjnej niniejszemu orzeczeniu zarzucił: błąd w ustaleniach faktycznych, mający wpływ na treść orzeczenia, polegający na przyjęciu, że T. K. (1) dopuścił się wskazanych w punktach od II do XXVI części wstępnej wyroku, podczas gdy materiał dowodowy zgromadzony w sprawie, nawet w przypadku stwierdzenia możliwości jego wykorzystania w niniejszej sprawie, nie daje podstaw do przyjęcia, że oskarżony dopuścił się kradzieży konkretnych aut objętych aktem oskarżenia, albowiem sama obecność oskarżonych w miejscowości, w której dokonano zarzucanych im czynów oraz treść rozmów wskazujących na wyjazd w celu dokonania nieokreślonej kradzieży nie daje podstaw do przyjęcia im sprawstwa zaboru bądź uśiłowania zaboru konkretnych pojazdów, a wnioski sądu I instancji w tym zakresie są zbyt daleko idące.

Z daleko posuniętej ostrożności procesowej, zarzucił rażąco niewspółmierność kar, polegający na wymierzeniu oskarżonemu kary pozbawienia wolności w nadmiernej wysokości, nie uwzględniając w sposób właściwy zarówno okoliczności popełnienia przestępstw i roli oskarżonego T. K. (1) w ich popełnieniu, jak i okoliczności związanych z osobowością sprawcy.

W konkluzji wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku uniewinnienie oskarżonego od zarzucanych mu czynów, bądź uchylenie orzeczenia i przekazania sprawy sądowi I instancji odo ponownego rozpoznania. Z ostrożności procesowej wniósł o zmianę zaskarżonego orzeczenia poprzez orzeczenie wobec oskarżonego kary łagodniejszej.

Obrońca oskarżonego P. W. (1) zaskarżył wyrok w całości i zarzucił:

- obrażę art. 2, art. 7 i art. 45 ust. A Konstytucji RP oraz art. 6 Europejskiej Konwencji i Ochronie Praw Człowieka i Podstawowych Wolności w zw. z art. w z. z art. 168b k.p.k. oraz art. 237a k.p.k. poprzez rozpoznanie przedmiotowej sprawy i wydanie wobec p\ P. W. (1) worku skazującego co do czynów z art. 258§1 k.k. oraz art. 13§1 k.k. w zw. z art. 279§1 k.k. i art. 297§1 k.k., wbrew zasadzie rzetelności, z naruszeniem zasady demokratycznego państwa prawa, poprzez przyznanie waloru dowodu obciążającego oskarżonego i poczynienie w tym zakresie ustaleń faktycznych niekorzystnych dla niego na postawie materiałów uzyskanych w ramach czynności operacyjno-rozpoznawczych podjętych i prowadzonych z naruszeniem dopuszczalnych prawem ram tych czynności, co wykluczało możliwość wprowadzenia ich do niniejszego procesu, a co za tym idzie - z naruszeniem konstytucyjnej zasady rzetelności postępowania karnego i sprawiedliwości proceduralnej,

- obrażę art. 258§1 k.k. poprzez jego niesłuszne zastosowanie i przyjęcie, jakoby oskarżony P. W. (1) wraz z oskarżonym T. K. (1), świadkiem A. Ś. i innymi nieustalonymi osobami dopuścił się przestępstwa polegającego na braniu udziału - od co najmniej 3 czerwca 2009 r. do 2 grudnia 2009 r. - w zorganizowanej grupie przestępczej, zarówno na terenie woj. (...), jak i innych miejscowości na terenie kraju, podczas gdy materiał dowodowy zgromadzony w sprawie nie daje podstaw do zastosowania naruszonego przepisu i przyjęcia, jakoby oskarżony P. W. (1) swym postępowaniem wyczerpał znamiona przestępstwa w nim określonego,

- rażąco niewspółmierność oraz surowość wymierzonej oskarżonemu kary za przestępstwo z art. 62 ust. 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii w wymiarze 2 (dwóch) miesięcy pozbawienia wolności, jako kary niewspółmiernie surowej, nieadekwatnej w stosunku do społecznej szkodliwości tego czynu, celów zapobiegawczych i wychowawczych, sposobu zachowania się oskarżonego po popełnieniu przestępstwa, a nadto jego właściwości i warunków osobistych, szczególnie, gdy wobec całokształtu okoliczności niniejszej sprawy wystarczającym byłoby wymierzenie oskarżonemu za ww. czyn kary o charakterze nieizolacyjnym, tj. kary grzywny bądź ograniczenia wolności.

Nadto, z ostrożności procesowej, na wypadek nieuwzględnienia stawianych powyżej zarzutów, zaskarżonemu wyrokowi zarzucił:

- rażąco niewspółmierność oraz surowość wymierzonych oskarżonemu P. W. (1) kar jednostkowych za poszczególne przestępstwa, a w konsekwencji również i łącznej kary 3 (trzech) lat bezwzględnego pozbawienia wolności, przy jednoczesnym wymierzeniu oskarżonemu kary grzywny w łącznej kwocie 4.000 złotych oraz zasądzeniu obowiązku naprawienia szkody, jako kar niewspółmiernie surowych, nieadekwatnych w stosunku do celów zapobiegawczych i wychowawczych, sposobu zachowania się oskarżonego po popełnieniu przestępstwa, a nadto jego właściwości i warunków osobistych, szczególnie wobec tego, że w aktualnej sytuacji oskarżonego wymierzenie mu kary łagodniejszej byłoby wystarczające dla osiągnięcia wobec niego celów kary, w tym co do zapobieżenia powrotowi do przestępstwa.

Zaskarżonemu orzeczeniu zarzucił nadto naruszenie art. 624§1 k.p.k. polegające na obciążeniu oskarżonego P. W. (1) częścią kosztów sądowych w kwocie 5000 zł oraz opłatą w wysokości 1200 zł, podczas gdy istnieją podstawy do uznania, że oskarżony nie posiada środków materialnych pozwalających na ich uiszczenie, a wykonanie tego obowiązku w kontekście wymierzonej oskarżonemu kary grzywny oraz obowiązku naprawienia wyrządzonej przestępstwem szkody byłoby dla oskarżonego i jego najbliższych, w tym małoletnich dzieci, ze względu na jego sytuację majątkową, zarobkową i wysokość uzyskiwanych dochodów, zbyt uciążliwe, jak również dlatego, że za całkowitym zwolnieniem od zapłaty kosztów procesu przemawiają względy słuszności.

Wskazując na powyższe, na zasadzie art 437 § 2 k.p.k., wnoszę o:

1. zmianę zaskarżonego wyroku w pkt ó i 7 jego części dyspozytywnej poprzez uniewinnienie oskarżonego od zarzucanych mu czynów opisanych w pkt XXVIII oraz w pkt od XXIX do LIII części wstępnej wyroku,

2. zmianę zaskarżonego wyroku w pkt 9 jego części dyspozytywnej poprzez wymierzenie oskarżonemu P. W. (1), w miejsce orzeczonej kary 2 miesięcy pozbawienia wolności, kary o nieizolacyjnym charakterze,

- względnie, z ostrożności obrończej, podnosząc zarzut alternatywny, wniósł o:

3. zmianę zaskarżonego wyroku poprzez wymierzenie oskarżonemu P. W. (1) niższych kar jednostkowych, a następnie połączenie ich i wymierzenie mu kary łącznej, z zastosowaniem pełnej absorpcji (sic), w łącznym wymiarze nie wyższym niż 2 lata pozbawienia wolności, przy jednoczesnym zawieszeniu wykonania tejże kary na okres próby lat 5 (przy zastosowaniu art, 4§1 k.k.),

4. zmianę zaskarżonego wyroku w pkt 20 jego części dyspozytywnej poprzez nieobciążanie oskarżonego P. W. (1) kosztami sądowymi i nie wymierz enie mu opłaty,

- z jeszcze dalej posuniętej ostrożności obrończej, wniósł o:

3. uchylenie wyroku i przekazanie sprawy do Sądu I instancji celem ponownego rozpoznania.

Jednocześnie wniósł o zasądzenie na moją rzecz kosztów obrony udzielonej oskarżonemu P. W. (1) z urzędu - według norm przepisanych, albowiem nie zostały one pokryte ani w całości, ani w części.

Nadto wnoszę również o zwolnienie ww. oskarżonego od ponoszenia kosztów sądowych w całości.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Odnosząc się do poszczególnych apelacji obrońców oskarżonych należy zauważyć, że znacząca część z nich zawiera zbieżne zarzuty, które mogą być omówione w sposób zbiorczy, aby nie powielać stanowiska zajętego w tych tematach przez Sąd II instancji. Dotyczy to zwłaszcza kwestii naruszenia, wskazanych w obu apelacjach, przepisów Konstytucji RP oraz art. 168b k.p.k., w konsekwencji oceny materiałów uzyskanych w toku zarządzonych czynności operacyjno-rozpoznawczych [dalej te czynności będą nazywane również- kontrolą operacyjną], prowadzonych w oparciu o unormowania ustawy z 6 kwietnia 1990 r. o Policji, co ma przełożenie na możliwość procesowego wykorzystania tych materiałów jako dowodów w sprawie, poczynienie stosownych ustaleń faktycznych, przeprowadzenie procesu subsumpcji oraz ewentualne stosowanie adekwatnej represji karnej.

Podniesienie tych zarzutów, w pierwszej kolejności, dało asumpt do skierowania zagadnienia prawnego przez Sąd odwoławczy, w oparciu o art. 441 k.p.k., do Sądu Najwyższego [dalej SN], choć w oparciu o zdecydowanie inną argumentację, niż zawartą w analizowanych środkach odwoławczych, albowiem w postawionym zagadnieniu prawnym, nie stawiano nacisku na kwestię konstytucyjności art. 168b k.p.k., z uwagi na domniemanie konstytucyjności normy prawnej wynikającej z tej jednostki redakcyjnej oraz brak luki w prawie, której realne zaistnienie kreowałoby formalne podstawy do zastosowania art. 8 ust. 2 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej, a więc dawałoby to podstawy do bezpośredniego stosowania przepisów Konstytucji. Natomiast wystąpienie ze stosownym zagadnieniem prawnym do SN oparto na dylematach związanych z interpretacją art. 168b k.p.k. w powiązaniu z art. 19 ust. 1 ustawy o Policji. W drugiej kolejności, jako konsekwencja treści odpowiedzi uzyskanej z SN, na skierowanego do tego organu zagadnienia prawnego, doszło do wydania wyroku reformatoryjnego, mającego również znaczenie dla rozmiaru zastosowanej, wobec obu oskarżonych, represji karnej.

Należy zauważyć, że Sąd I instancji, do problemu związanego z możliwością procesowego wykorzystania materiałów uzyskanych w toku zarządzonych i przeprowadzonych czynnościach operacyjno- rozpoznawczych tzw. kontrolach operacyjnych, prowadzonych w oparciu o przepisy ustawy z 6 kwietnia 1990 o Policji (Dz. U t.j. z 2107 r., poz. 2067, dalej- ustawa o Policji) odniósł się nad wyraz lapidarnie, nie przeanalizował złożoności tego problemu, w kontekście całego postępowania karnego, mając jednocześnie na względzie liczne nowelizacje przepisów ustawy o Policji, jak i procedury karnej.

W efekcie, nie dostrzegł dylematu sprowadzającego się do udzielenia odpowiedzi na następujące pytanie: „czy użyte w art. 168b k.p.k. sformułowanie „innego przestępstwa ściganego z urzędu lub przestępstwa skarbowego niż przestępstwo objęte zarządzeniem kontroli operacyjnej” obejmuje swoim zakresem wszystkie przestępstwa ścigane z urzędu lub przestępstwa skarbowe czy wyłącznie przestępstwa, o których mowa w art. 19 ust. 1 ustawy z 6 kwietnia 1990 r. o Policji (Dz.U. z 2016 r., poz. 1782 t.j.)”- co było przedmiotem zagadnienia prawnego skierowanego przez Sąd ad quem do SN.

Gwoli przypomnienia, Sąd Okręgowy w Zielonej Górze wyrokiem z 6 kwietnia 2017 r. (sygn. akt II K 194/12) uznał oskarżonych T. K. (1) i P. W. (1) za winnych przestępstw z art. 258 k.k. (udział w zorganizowanej grupie przestępczej, mającej na celu popełnianie przestępstw przeciwko mieniu, w tym kradzieży z włamaniem samochodów, paserstwa, przerabianie numeracji identyfikacyjnej samochodów), za które wymierzył im odpowiednie kary. W/w oskarżonym przypisał również odpowiedzialność za przestępstwa z art. 279§1 k.k. i art. 13§1 k.k. w zw. art. 279§1 k.k. w zw. z art. 65§1 k.k. w zw. z art. w zw. z art. 91§1 k.k., wymierzając stosowne kary.

Sąd I instancji skazując oskarżonych za przestępstwa z art. 258§1 k.k. i przestępstwa przeciwko mieniu, za materiał dowodowy obciążający ich, pozwalający poczynić odpowiednie ustalenia faktyczne, „uznał ujawnione w toku przewodu sądowego dowody z dokumentów oraz dowody uzyskane w trakcie zarządzonych kontroli operacyjnych pod kryptonimami: (...), (...), (...), (...), (...), (...), (...), (...), (...)- w postaci zarejestrowanych, na nośnikach elektronicznych, komunikatów rozmów telefonicznych prowadzonych przez oskarżonych T. K. (1), P. W. (1) i A. Ś.

(oskarżonego w sprawie II K 249/14 Sądu Okręgowego w Zielonej Górze) oraz sporządzonych na ich podstawie stenogramów zapisów rozmów i wysyłanych wiadomości tekstowych, wykazów (bilingów) połączeń telefonicznych numerów użytkowanych przez w/w, analiz i wykresów połączeń numerów kart aktywacyjnych oskarżonych i A. Ś. z logowaniami na stacjach przekaźnikowych (...), wydruków map obrazujących trasy przejazdów oskarżonych sporządzonych na podstawie logowań na stacjach przekaźnikowych (...) oraz prowadzonych przez sprawców rozmów telefonicznych (z zaznaczeniem miejscowości, o których w/w rozmawiali). Sąd I instancji nadto wskazał, że: „Z uwagi na to, że przepis art. 168b „chwytą w locie” i odnosi się nie tylko do postępowań wszczętych po 15 kwietnia 2016 roku, lecz także do postępowań, w których postępowanie sądowe wszczęto przed dniem 1 lipca 2015 roku i nie zostały prawomocnie zakończone do dnia 14 kwietnia 2016 roku (a z sytuacją taką mamy do czynienia w przedmiotowej sprawie), zatem przeprowadzenie przez oskarżyciela publicznego dowodu z kontroli operacyjnej na etapie postępowania przygotowawczego, zgłoszenie go w akcie oskarżenia oraz podtrzymanie na etapie postępowania sądowego - w świetle brzmienia art. 168b k.p.k. implikuje prawną możliwość wprowadzenia tych dowodów do procesu, pod warunkiem legalnego uzyskania dowodów na jakikolwiek czyn zabroniony (w przedmiotowej sprawie dowody zostały uzyskane legalnie w trakcie zarządzonych kontroli operacyjnych pod kryptonimem (...)), zaś warunkiem wykorzystania tych materiałów obecnie jest stwierdzenie, że stanowią one dowód przestępstwa ściganego z urzędu lub przestępstwa skarbowego innego niż przestępstwo objęte zarządzeniem kontroli operacyjnej w stosunku do osoby objętej zgodą pierwotną lub przestępstwa ściganego z urzędu lub przestępstwa skarbowego popełnionego przez inną osobę niż objętą zarządzeniem kontroli operacyjnej”.

Nie ma merytorycznej zasadności przytaczanie całości stanowiska zaprezentowanego w uzasadnieniu postanowienia Sądu II instancji, zawierającego powyżej wskazane zagadnienie prawne, skoro to orzeczenie znajduje się w aktach sprawy. Niemniej, należy jedynie hasłowo przypomnieć, że na sądzie ciąży bowiem konstytucyjny obowiązek poszanowania i przestrzegania ustaw tak długo, dopóki ustawa ta nie utraciła mocy obowiązującej, w efekcie wyrażenia woli przez ustawodawcę albo wydania orzeczenia o niezgodności aktu prawnego (lub jego części) z Konstytucją RP przez powołany do tego organ jakim jest Trybunał Konstytucyjny, abstrahując na ten moment od pewnych, nieodosobnionych i szerokich wątpliwości, odnoszących się do bieżących uwarunkowań formalnych i merytorycznych pracy tego organu. Jednocześnie w przedmiotowej sprawie nie zaszła konieczność- jak już wcześniej wskazano- stosowania Konstytucji RP wprost albowiem nie mamy do czynienia z luką prawną wywołaną nowelizacją z 11 marca 2016 r.

Sąd Apelacyjny nie ma wątpliwości również co do stosowania art. 168b k.p.k. w odniesieniu do spraw, w których akt oskarżenia wpłynął przed 1 lipca 2015 r., albowiem rozstrzyga to uchwała SN z 29 listopada 2016 r. (I KZP 10/16, OSNKW 2016/12/79).

W uzasadnieniu tej uchwały słusznie wskazano, że: „w zakresie przepisów w ogóle nie wymienionych w art. 36 pkt 2 ustawy z września 2013 r. w sprawach, w których akt oskarżenia został wniesiony do sądu przed 1 lipca 2015 r. i nie zostały one zakończone przed 15 kwietnia 2016 r., będą miały zastosowanie przepisy wprowadzone nowelizacjami z 2013 r. i 2015 r. o ile nie zostały zmienione nowelizacją z 2016 r. oraz nowe i zmienione przepisy wprowadzone nowelizacją z 2016 r., gdyż w tej właśnie sferze działa zasada „chwytania w locie”. Innymi słowy, art. 168a k.p.k., w brzmieniu ustalonym ustawą z 11 marca 2016 r. oraz art. 168b k.p.k., wprowadzony do procedury karnej na mocy tej samej nowelizacji, znajdują zastosowanie w przedmiotowej sprawie, co nie znaczy, że ma zastosowanie w stosunku do materiału pozyskanego w toku prowadzonej kontroli operacyjnej co do przestępstw niekatalogowych lub prowadzonej przed 1 lipca 2015 r. albo przed 15 kwietnia 2016 r., na co zasadnie wskazano w uzasadnieniu postanowienia SN z 28 marca 2018 r., na mocy którego zagadnienie prawne, przedstawione do rozstrzygnięcia przez Sąd Apelacyjny, przekazano rozszerzonemu składowi SN, sygn.. akt I KZP 14/17. Na kanwie przedmiotowej sprawy powstaje problem jaka jest wzajemna relacja normatywna normy zawartej w art. 168b k.p.k. i normy zawartej w art. 19 ust. 1 ustawy z 6 kwietnia 1990 r. o Policji (t.j. Dz.U. z 2017 r., poz. 2067), a konkretnie co do procesowego wykorzystania materiałów uzyskanych w toku prowadzonej kontroli operacyjnej, podczas której uzyskano materiał odnoszący się do innych przestępstw ściganych z urzędu lub przestępstw skarbowych, ale wykraczających poza zamknięty katalog zawarty w art. 19 ust. 1 ustawy o Policji. Możliwe dwa warianty wykładni art. 168b k.p.k., prowadzą do odmiennych rezultatów w zakresie możliwości wykorzystania materiałów operacyjnych uzyskanych w toku zarządzanej kontroli

operacyjnej, a stanowiących dowód popełnienia przez osobę, wobec której kontrola operacyjna była stosowana, innego przestępstwa ściganego z urzędu lub przestępstwa skarbowego niż przestępstwo objęte zarządzeniem kontroli operacyjnej lub przestępstwa ściganego z urzędu lub przestępstwa skarbowego popełnionego przez inną osobę niż objętą zarządzeniem kontroli operacyjnej.

Co do formalnych przesłanek dowodowego wykorzystania materiałów uzyskanych w toku kontroli operacyjno- rozpoznawczych, odnoszących się do czynów zabronionych, nieobjętych katalogiem art. 19 ust. 1 ustawy o Policji, Sąd I instancji w praktyce zasadniczo odwołał się tylko do brzemienia art. 168b k.p.k. oraz uchwały Sądu Najwyższego z 29 listopada 2016 r., sygn. akt I KZP 10/16, z czego finalnie czerpał formalne podstawy [z resztą błędne] do procesowego, następnie dowodowego, wykorzystania tego materiału uzyskanego w toku kontroli operacyjnej. Ta powierzchowność, niewłaściwe odczytanie normy prawnej zawartej w tym przepisie oraz nieprawidłowe wyciągnięcie wniosków z wspomnianej uchwały SN doprowadziły do wydania błędnego rozstrzygnięcia w szerokim zakresie. Ważkość tego problemu wynika również, sama w sobie, z konstatacji, że aż co do 25 [w odniesie do oskarżonego T. K. (1), jak i w odniesieniu do oskarżonego P. W. (1)], ich przypisanie, odbyło się w oparciu o materiał uzyskany w toku zarządzonych i przeprowadzonych kontroli operacyjnych.

Aby ów problem prawny dokładnie rozwikłać, zastępując w tym zakresie Sąd I instancji, należy odnieść się do uwarunkowań formalnych, zawartych w ustawie o Policji, na moment uzyskiwania tych materiałów, moment wniesienia aktu oskarżenia przez prokuratora, co miało miejsce w 17 września 2012 r., oraz fazę wyrokowania przez Sąd I instancji.

W przedmiotowej sprawie kontrole operacyjne prowadzone były przez Policję w okresie od 26 maja 2009 r. do 2 grudnia 2009 r., skoro ostatecznie postanowienie o zarządzeniu kontroli operacyjnej wydano 2 września 2009 r. na okres trzech miesięcy (vide: postanowienie Sądu Okręgowego w Gorzowie Wlkp. z 2 września 2009 r. (sygn. akt II K 151/RPKO/09, k. 3120). W dacie początkowej tego okresu, jak i w dacie końcowej tego okresu, obowiązywała ustawa z 6 kwietnia 1990 r. o Policji, w której były regulowane kwestie warunków formalnych przeprowadzenia kontroli operacyjnej. W art. 19 ust. 1 pkt 5 tejże ustawy wskazano, że: „Przy wykonywaniu czynności operacyjno-rozpoznawczych, podejmowanych przez Policję w celu zapobieżenia, wykrycia, ustalenia sprawców, a także uzyskania i utrwalenia dowodów ściganych z oskarżenia publicznego, umyślnych przestępstw: ... nielegalnego wytwarzania, posiadania lub obrotu środkami odurzającymi lub substancjami psychotropowymi albo ich prekursorami,... gdy inne środki okazały się bezskuteczne albo zachodzi wysokie prawdopodobieństwo, że będą nieskuteczne lub nieprzydatne, sąd okręgowy, na pisemny wniosek Komendanta Głównego Policji, złożony po uzyskaniu pisemnej zgody Prokuratora Generalnego albo na pisemny wniosek komendanta wojewódzkiego Policji, złożony po uzyskaniu pisemnej zgody właściwego miejscowo prokuratora okręgowego, może, w drodze postanowienia, zarządzić kontrolę operacyjną”. Zgodnie z art. 19 ust. 2 tejże ustawy: „Postanowienie, o którym mowa w ust. 1, wydaje sąd okręgowy właściwy miejscowo ze względu na siedzibę składającego wniosek organu Policji”. Z kolei, w art. 19 ust. 3 ustawy o Policji wskazano, że: „W przypadkach niecierpiących zwłoki, jeżeli mogłoby to spowodować utratę informacji lub zatarcie albo zniszczenie dowodów przestępstwa, Komendant Główny Policji lub komendant wojewódzki Policji może zarządzić, po uzyskaniu pisemnej zgody właściwego prokuratora, o którym mowa w ust. 1, kontrolę operacyjną, zwracając się jednocześnie do właściwego miejscowo sądu okręgowego z wnioskiem o wydanie postanowienia w tej sprawie. W razie nieudzielenia przez sąd zgody w terminie 5 dni od dnia zarządzenia kontroli operacyjnej, organ zarządzający wstrzymuje kontrolę operacyjną oraz dokonuje protokolarnego, komisyjnego zniszczenia materiałów zgromadzonych podczas jej stosowania”. Na marginesie, do 20 września 2006 r. obowiązywał art. 19 ust. 4 ustawy o Policji, w którym wskazano, że: „Sąd okręgowy może zezwolić, na pisemny wniosek Komendanta Głównego Policji lub komendanta wojewódzkiego Policji, złożony po uzyskaniu pisemnej zgody właściwego prokuratora, na odstąpienie od zniszczenia materiałów, o których mowa w ust. 3, jeżeli stanowią one dowód lub wskazują na zamiar popełnienia przestępstwa, dla wykrycia którego na podstawie przepisów ustawowych może być prowadzona kontrola operacyjna lub czynności operacyjno-rozpoznawcze”, który uchylono na mocy art. 1 pkt 10 lit. b ustawy z 21 lipca 2006 r. o zmianie ustawy o Policji oraz niektórych innych ustaw (Dz.U. z 2006 r., nr 158, poz. 1122). W art. 19 ust. 8 wskazano, że: „Kontrolę operacyjną zarządza się na okres nie dłuższy niż 3 miesiące. Sąd okręgowy może, na pisemny

wniosek Komendanta Głównego Policji lub komendanta wojewódzkiego Policji, złożony po uzyskaniu pisemnej zgody właściwego prokuratora, na okres nie dłuższy niż kolejne 3 miesiące, wydać postanowienie o jednorazowym przedłużeniu kontroli operacyjnej, jeżeli nie ustały przyczyny zarządzenia tej kontroli”. Natomiast w art. 19 ust. 9 ustawy o Policji wskazano, że: „W uzasadnionych przypadkach, gdy podczas stosowania kontroli operacyjnej pojawiają się nowe okoliczności istotne dla zapobieżenia lub wykrycia przestępstwa albo ustalenia sprawców i uzyskania dowodów przestępstwa, sąd okręgowy, na pisemny wniosek Komendanta Głównego Policji, złożony po uzyskaniu pisemnej zgody Prokuratora Generalnego, może wydać postanowienie o kontroli operacyjnej przez czas oznaczony również po upływie okresów, o których mowa w ust. 8”. W art. 19 ust. 13 wskazano, że: „Kontrola operacyjna powinna być zakończona niezwłocznie po ustaniu przyczyn jej zarządzenia, najpóźniej jednak z upływem okresu, na który została wprowadzona”. Natomiast w art. 19 ust. 15 ustawy o Policji wskazano, że: „W przypadku uzyskania dowodów pozwalających na wszczęcie postępowania karnego lub mających znaczenie dla toczącego się postępowania karnego, Komendant Główny Policji lub komendant wojewódzki Policji przekazuje właściwemu prokuratorowi wszystkie materiały zgromadzone podczas stosowania kontroli operacyjnej, w razie potrzeby z wnioskiem o wszczęcie postępowania karnego. W postępowaniu przed sądem, w odniesieniu do tych materiałów, stosuje się odpowiednio przepisy art. 393 § 1 zdanie pierwsze Kodeksu postępowania karnego”. Świadomie przytoczono przepisy tego aktu prawnego we fragmentach, które mają zastosowanie w przedmiotowej sprawie [poza uchylona jednostką redakcyjną], aby wykazać, że w literalnym brzmieniu tych przepisów nie znajdziemy przepisów, z których na poziomie wykładni językowej, dałoby się wskazać jednoznaczne unormowania, które kreowałyby określony tok postępowania w odniesieniu do materiałów uzyskanych w toku zarządzonej i przeprowadzonej kontroli operacyjnej, ale odnoszących się do przestępstw spoza katalogu art. 19 ust. 1 ustawy o Policji, a więc materiału uzyskanego „przy okazji” legalnie prowadzonej kontroli operacyjnej. Art. 19 ust. 1 ustawy o Policji, „na pierwszy rzut oka”, wyznaczał granice przedmiotowe zarządzonej i przeprowadzonej kontroli operacyjnej, wskazane in concreto w postanowieniach, określających pierwotne przedmiotowe granice stosowania tych czynności niejawnych, mających przecież charakter wyjątkowy. O wyjątkowości kontroli operacyjnej świadczy choćby zapis z art. 19 ust. 1 ustawy o Policji, który w okresie przeprowadzenia tych czynności operacyjnych, wskazywał, że czynności operacyjno- rozpoznawcze stosuje się „gdy inne środki okazały się bezskuteczne albo zachodzi wysokie prawdopodobieństwo, że będą nieskuteczne lub nieprzydatne”, a więc w tej przesłance zawarto okoliczności ocenne, które sąd za nim zarządził ich przeprowadzenie, musiał odpowiednio ocenić ich zaistnienie. Innymi słowy, kontrola operacyjna była [i jest] środkiem do pozyskania dowodów o charakterze wyjątkowym i znajduje zastosowanie dopiero kiedy inne środki dowodowe okażą się niewystarczające albo specyfika danej sprawy będzie w wysokim stopniu wskazywać, że ewentualne inne wcześniejsze środki dowodowe będą niewystarczające lub nieefektywne w „walce z przestępczością”, o której mowa właśnie w art. 19 ust. 1 ustawy o Policji. Niemniej, brak takiego wyraźnego unormowania nie kreowało, nawet wówczas, luki w prawie, pozwalającej na procesowe wykorzystanie materiałów, uzyskanych w toku kontroli operacyjnej, ale przekraczających granicę przedmiotowe, wyznaczone stosownym postanowieniem sądu wydanym w oparciu o art. 19 ust. 8 i 9 ustawy o Policji, mającym charakter pierwotny. Tym bardziej, że „zasada pierwszeństwa wykładni językowej nie powinna prowadzić do wniosku, iż interpretatorowi wolno jest całkowicie ignorować wykładnię systemową lub funkcjonalną” (M. Zieliński: Wykładnia prawa. Zasady, reguły, wskazówki, Warszawa 2002, s. 275). Przede wszystkim zauważyć trzeba, że w doktrynie i orzecznictwie przyjmuje się, że „interpretatorowi wolno odstąpić od językowego sensu przepisu, zwłaszcza wówczas, gdy jest on ewidentnie sprzeczny z fundamentalnymi wartościami konstytucyjnymi, a z istotnych powodów uchylenie przepisu byłoby w danym momencie niemożliwe lub niecelowe, bądź też gdy wykładnia językowa prowadzi do rozstrzygnięcia, które w świetle powszechnie akceptowanych wartości musi być uznane za rażąco niesłuszne, niesprawiedliwe, nieracjonalne lub niweczące racje ustawowe interpretowanego przepisu (L. Morawski: op. cit., s. 78)”. Po pierwsze, wykładnia systemowa (argumentum a rubrica)- czyli argumentacja z miejsca oznacza możliwości odwołania się od miejsca przepisu w systemie prawa, tworzy domniemanie, że przepis w danym akcie prawnym nie jest umiejscowiony przypadkowo, lecz wynika z racjonalnego działania prawodawcy. Dyrektywy interpretacyjne wykładni systemowej, nakazują aby wszystkie normy powinny być interpretowane w sposób zgodny z zasadami prawa, a interpretując normy należy mieć na względzie przede wszystkim zasady konstytucji, interpretacja norm prawa polskiego powinna być zgodna z normami prawa międzynarodowego publicznego oraz normy prawa wewnętrznego powinny być interpretowane w zgodzie z normami prawa europejskiego, a nadto nie należy interpretować przepisów tak aby były one sprzeczne z innymi przepisami, nie wolno interpretować

przepisów prawa w sposób prowadzący do luk. Przenosząc te dyrektywy na grunt przedmiotowej sprawy, należy dojść do wniosku, że wyżej wskazane przepisy ustawy o Policji, muszą uwzględniać z jednej strony aspekty i sposoby wkraczania władzy państwowej w prywatność jednostki, w jej konstytucyjnie unormowane wolności komunikowania się i ochrony związanej ze sferą prywatną. W konsekwencji czynności te jako z natury rzeczy niejawne (także wobec zainteresowanego), ingerujące w prawa i wolności jednostki, gwarantowane konstytucyjnie (art. 47 i art. 49 Konstytucji RP), traktatowo (art. 2, art. 3 ust. 2 Traktatu o Unii Europejskiej), konwencyjnie (art. 8 Europejskiej Konwencji Praw Człowieka i Podstawowych Wolności), nie mogą być prowadzone w warunkach dających Policji szeroki margines uznaniowości, przy ograniczonych gwarancjach dla praw osoby poddanej tym czynnościom, a także okrojonej kontroli zewnętrznej, zwłaszcza sądowej.

W konsekwencji, prowadzić to musiało do przyjęcia, że konieczna jest zachowanie granic przedmiotowych, przy prowadzeniu kontroli operacyjnej, wyznaczonych ustawą – art. 19 ust. 1 ustawy o Policji- oraz potwierdzonych na potrzeby konkretnych spraw- postanowieniami sądów wyrażających zgodę na zastosowanie i przeprowadzenie tych czynności niejawnych. Zgoda sądu, w odniesieniu do materiału uzyskanego w toku kontroli operacyjnej, wykraczającego poza granice przedmiotowe, wyznaczone pierwotnym postanowieniem sądu, na mocy którego zarządzono taką kontrolę operacyjną, nie rozciąga się na prawną możliwość dowodowego wykorzystania materiałów, uzyskanych w odniesieniu do czynów zabronionych, ale nie wymienionych w zamkniętym katalogu art. 19 ust. 1 ustawy o Policji. Również wynik wykładni funkcjonalnej prowadzi do takich samych rezultatów. Wykładnia funkcjonalna-obejmuje ona zbiór dyrektyw, które są niejednorodne z punktu przepisów prawa, odwołują się do funkcji, roli, celu jaki ma spełnić akt normatywny podejmowany przez prawodawcę. Dyrektywy tej wykładni każą odwoływać się do tego, co chciał osiągnąć prawodawca wydając dany akt, bądź musimy brać pod uwagę system wartości obowiązujący w prawie. Musimy ustalić jakie normy są akceptowane w danym społeczeństwie. W ramach tej wykładni mówi się o wykładni celowościowej. Wykładnia celowościowa (teleologiczna)- nakazuje odwoływanie się do celu regulacji prawnej (ratio legis). Skoro ustawodawca zdecydował się, że tylko i wyłącznie w odniesieniu do pewnych przestępstw, zawartych we wspomnianym zamkniętym katalogu, w art. 19 ust. 1 ustawy o Policji, możliwe jest prowadzenie kontroli operacyjnej, to w konsekwencji taka kontrola nie może być prowadzona wobec czynów zabronionych spoza owego katalogu, a zgoda sąd,

w tym ostatnim wypadku, nie konwaliduje przekroczenia granic przedmiotowych możliwej kontroli operacyjnej, nawet jeżeli ocena miałaby prowadzić do uznania, że: „inne środki okazały się bezskuteczne albo zachodzi wysokie prawdopodobieństwo, że będą nieskuteczne lub nieprzydatne”, a aktualnie „gdy inne środki okazały się bezskuteczne albo będą nieprzydatne”. Taki stan rzeczy implikuje zakaz wykorzystania materiałów uzyskanych z przekroczeniem granic przedmiotowych, wyznaczonych katalogiem art. 19 ust. 1 ustawy o Policji, jako dowodów w postępowaniu karnym.

Konkludując, artykuł 19 ust. 1 ustawy o Policji, z jednej strony, zawiera zamknięty katalog przestępstw, w stosunku, do których sąd, na wniosek uprawnionego podmiotu, może w drodze postanowienia, zarządzić kontrolę operacyjną, z drugiej strony, taka zgoda sądu nie uprawnia do procesowego [dowodowego] wykorzystania materiałów pozyskanych „przy okazji”, ale odnoszących się do przestępstw „pozakatalogowych”. Innymi słowy, w przedmiotowej sprawie problem nie sprowadza się do kwestii, czy kontrola operacyjna mogła być prowadzona, a mogła być prowadzona, bowiem dotyczyła zorganizowanej grupy przestępczej, natomiast sprowadzała się do rozstrzygnięcia, czy kontrola operacyjna, dostarczająca, „przy okazji”, materiał również w odniesieniu do czynów „niekatalogowych”, wobec osób objętych pierwotną, jak i ewentualnie następczą zgodą sądu, może być w stosunku do nich procesowo wykorzystany. Gdyby przyjąć inne rozwiązanie, sprowadzające się do uznania, że taki materiał można procesowo wykorzystać, a więc poza unormowaniami ustawy o Policji, torpedowałoby to ustawowe założenie, że zarządzenie takiej kontroli ograniczone zostało tzw. klauzulą subsydiarności, skoro ówczesnie zgodnie z ustawą o Policji, dopuszczalna była tylko wtedy, gdy inne środki okazały się bezskuteczne lub zachodzi wysokie prawdopodobieństwo, że będą nieskuteczne lub nieprzydatne oraz tylko w odniesieniu do ograniczonej i zamkniętej kategorii spraw. Z przepisu art. 19 ust. 15 ustawy o Policji, w którym wskazano, że „w przypadku uzyskania dowodów pozwalających na wszczęcie postępowania karnego lub mających znaczenie dla toczącego się postępowania karnego, wszystkie materiały zgromadzone podczas stosowania kontroli przekazywane są właściwemu prokuratorowi z wnioskiem o wszczęcie postępowania karnego”, nie da się wyinterpretować uprawnienia

do procesowego wykorzystania materiałów z kontroli operacyjnej uzyskanych w odniesieniu do czynów nieobjętych ustawowym katalogiem.

W przeciwnym wypadku, po prostu, doszłoby do niedopuszczalnego obejścia ustawy, tym bardziej, że zgodnie z art. 7 Konstytucji RP „organy władzy publicznej działają na podstawie i w granicach prawa”.

Potwierdzeniem tych wyników interpretacyjnych jest linia orzecznicza. Praktyka sądowa była w tej materii jasna i konsekwentna. Jako przykład, trzeba odwołać się do uchwały SN z 27 lipca 2006 r., w której wskazano, że: „niedopuszczalne jest bezpośrednie posłużenie się w celu uzyskania zezwolenia na pociągnięcie do odpowiedzialności karnej sądowej materiałem zgromadzonym w toku kontroli operacyjnej prowadzonej wobec innej osoby i wówczas, gdy zarzucany czyn sędziemu nie mieści się w katalogu przestępstw, w odniesieniu do których kontrola operacyjna może być stosowana” (SNO 35/06, LEX nr 471767). Innymi słowy, wykorzystanie w postępowaniu sądowym, jako dowodów, materiałów uzyskanych w czasie podsłuchu operacyjnego, dopuszczalne jest w odniesieniu do czynów „katalogowych”. Jako istotne i wręcz kluczowe wydaje się postanowienie SN z 26 kwietnia 2007 r., sygn. akt I KZP 6/07, OSNKW 2007/5/37, w którym wyraźnie wskazano, że: "Uzyskane dowody pozwalające na wszczęcie postępowania karnego lub mające znaczenie dla toczącego się postępowania karnego" (art. 19 ust. 15 ustawy z dnia 6 kwietnia 1990 r. o Policji, Dz.U. z 2007 r. Nr 43, poz. 277 ze zm.) to dowody popełnienia przestępstw określonych w art. 19 ust. 1 tej ustawy”. Pozostając w kontrze do powyższych orzeczeń, doszłoby do dziwnej sytuacji, niedającej się zaakceptować, w której, w efekcie przeprowadzonej kontroli operacyjnej, jednocześnie uzyskanoby materiał dający się wykorzystać procesowo, w stosunku do osoby, wobec której sąd wydał stosowne postanowienie, w odniesieniu do czynu „katalogowego” i na dodatek, realizując wymóg ustawowy, uprzednio oceniając, czy zaszły ku temu przesłanki. Jednocześnie uzyskanoby materiał, który ma zostać wykorzystany procesowo, w stosunku do osoby, wobec której sąd wydał stosownego postanowienia, ale w odniesieniu do czynu „niekatalogowego”, co wykluczałoby nawet konieczność dokonania uprzedniej oceny, czy zaszły ku temu przesłanki ustawowe. Taki stan rzeczy nie mógł być do zaakceptowania, albowiem inaczej powstałaby sytuacja identyczna jak z legalnym podsłuchem osoby, ale co do osób lub przestępstw nieobjętych postanowieniem sądu, zezwalającym na kontrolę operacyjną, co niweczyłoby chronienie praw obywatelskich i w praktyce eliminowałoby to sądową kontrolę nad ingerowaniem w ich istotę. Przepis art. 19 ustawy o Policji przewidujący tzw. kontrolę operacyjną, prowadzi do działań ingerujących bezpośrednio w sferę praw i wolności obywatela. Niezwykle istotne jest więc przeprowadzanie tych czynności w sposób w pełni zgodny z przepisami prawa. Warto przytoczyć wyrok Sądu Apelacyjnego [dalej SA] w Białymstoku z 18 marca 2010 r., II AKA 18/10, Legalis, który wskazał, że wartości chronione przez art. 5 i art. 7 Konstytucji RP (ochrona wolności i praw człowieka i obywatela oraz zasada Państwa Prawnego), a w szczególności nałożone przez ustawę zasadniczą w art. 9 zobowiązanie, że Rzeczpospolita Polska przestrzega wiążącego ją prawa międzynarodowego, czyni niedopuszczalne wykorzystywanie przez organy państwowe – pod jakąkolwiek postacią oraz w jakiegokolwiek formie i celu – informacji o obywatelach, które są pozbawione atrybutu legalności. Gwarancją przestrzegania tych wartości jest zakaz wykorzystywania takiej wiedzy, nawet w sposób pośredni, do później procesowej jej legalizacji”. Dalej: „Dowody z kontroli operacyjnej jako ingerujące w swobodę komunikowania się i inne związane z tym wartości konstytucyjne w zasadzie nie mogą stanowić dowodu, który można wykorzystać w postępowaniu karnym, chyba że spełnione zostaną wymogi legalizujące takie działania, ustalone w art. 19, co wyłożone zostało w pozostawieniu SN z 26 kwietnia 2007 r.– I KZP 6/07 (zob. postanowienie SA w Krakowie z 6 listopada 2007 r., II AKZ 528/07, Legalis). Wykorzystywanie zgromadzonych w toku kontroli operacyjnej materiałów jest dopuszczalne jedynie w zakresie wyznaczonym w postanowieniu sądu o zarządzeniu kontroli i na dodatek zawsze w odniesieniu do czynów „katalogowych”. Nie będzie więc możliwe wykorzystanie dowodowe materiałów dotyczących innego przestępstwa niż zostało wskazane w postanowieniu o zarządzeniu kontroli operacyjnej, nawet gdyby należało do wymienionych przestępstw w katalogu art. 19 ust. 1 ustawy o Policji, ani też materiałów dotyczących innej osoby niż ta, wobec której sąd zarządził kontrolę operacyjną (K. Grzegorzczak, Glosa do postanowienia SN z dnia 26 kwietnia 2007 r., I KZP 6/07, WPP 2008, Nr 4, s. 154; odmiennie zob. M. Gabriel-Węglowski, Glosa do postanowienia SN z 26 kwietnia 2007 r., I KZP 6/07, Prok. i Pr. 2009, Nr 2, s. 156). Przelamanie tej reguły możliwe byłoby w przypadku uzyskania zgody następczej sądu, uzyskanej w trybie i na zasadach zawartych w ustawie o Policji, ale zawsze w odniesieniu do czynów „katalogowych”, co jest poza przedmiotem niniejszej sprawy.

Już w toku trwającego przedmiotowego procesu, uległy zmianie uwarunkowania formalne, dotyczące przeprowadzenia czynności operacyjno- rozpoznawczych, i to na poziomie ustawowym. Na mocy art. 3 pkt 1 ustawy z 4 lutego 2011 r. o zmianie ustawy- Kodeks postępowania karnego oraz niektórych innych ustaw (Dz.U. z 2011 r., nr 53, poz. 273), która weszła w życie 11 czerwca 2011 r., znowelizowano ustawę z 6 kwietnia 1990 r. o Policji, poprzez dodanie art. 19 ust. 15a, w którym była mowa, że „wykorzystanie dowodu uzyskanego podczas stosowania kontroli operacyjnej jest dopuszczalne wyłącznie w postępowaniu karnym w sprawie o przestępstwo lub przestępstwo skarbowe, w stosunku do którego jest dopuszczalne stosowanie takiej kontroli przez jakikolwiek uprawniony podmiot”. Również dodano art. 19 ust. 15c i 15d, w których mowa była, że: „Jeżeli w wyniku stosowania kontroli operacyjnej uzyskano dowód popełnienia przestępstwa lub przestępstwa skarbowego, w stosunku do którego można zarządzić kontrolę operacyjną, popełnionego przez osobę, wobec której była stosowana kontrola operacyjna, innego niż objęte zarządzeniem kontroli operacyjnej, albo popełnionego przez inną osobę, o zgodzie na jego wykorzystanie w postępowaniu karnym orzeka postanowieniem sąd, który zarządził kontrolę operacyjną albo wyraził na nią zgodę w trybie określonym w ust. 3, na wniosek prokuratora, o którym mowa w ust. 1. 15 d. Wniosek, o którym mowa w ust. 15c, prokurator kieruje do sądu nie później niż w ciągu miesiąca od dnia otrzymania materiałów zgromadzonych podczas stosowania kontroli operacyjnej, przekazanych mu przez organ Policji niezwłocznie, nie później jednak niż w terminie 2 miesięcy od dnia zakończenia tej kontroli ”. Przepisy te były niczym innym jak usankcjonowaniem praktyki orzeczniczej i ta nowelizacja miała charakter klasyfikacyjny i kategoryzacyjny, zwłaszcza w odniesieniu do organów ścigania, które nie uwzględniały stanowiska judykatury, czego przykładem jest niniejsza sprawa i treść aktu oskarżenia, którego autor, powyższych niuansów nie zauważał, które już obowiązywały w momencie wniesienia skargi, inicjującej przedmiotowe postępowanie, co miało miejsce 17 września 2012 r. Trzeba przypomnieć, że w przedmiotowej sprawie, materiał dowodowy uzyskany w ramach czynności operacyjnych, został pozyskany w okresie od 26 maja 2009 r. do 2 grudnia 2009 r. W tej sytuacji można przyjąć, że prowadzącemu postępowanie przygotowawcze, jako podmiotowi fachowemu, znane były powyższe orzeczenia. Tym samym, istniały przesłanki formalne, wyznaczone owym stanowiskiem judykatury, aby ewentualne zarzuty, odnoszące się do czynów „niekatalogowych”, których słuszność, została wykazywana tylko materiałem, uzyskanym w toku kontroli operacyjnej, aby uznać, że jest on [ów materiał z kontroli operacyjnej] objęty zakazem dowodowym. Oczywiście, taka sytuacja formalna, prowadzi do pewnej merytorycznej [dowodowej] sprzeczności, za którą nie odpowiada organ stosujący prawo, która sprowadza się do przyjęcia, że w odniesieniu wykazania słuszności zarzutu odnoszącego się do czynu „katalogowego”, może on opierać się na materiale uzyskanym w toku zarządzonej przez sąd i przeprowadzonej kontroli operacyjnej, a więc niejako może „wystarczyć” materiał uzyskany w toku kontroli operacyjnej, natomiast w odniesieniu do czynów „niekatalogowych”, taki materiał, uzyskany w toku tożsamej kontroli operacyjnej, nie wystarczy do wykazania faktu jego zaistnienia i ustalenia sprawcy, na dodatek w sytuacji kiedy treści uzyskane w toku tych czynności niejawnych są dla obu rodzajów czynów [katalogowych albo niekatalogowych] takie same. Do takiej konsekwencji, dziwnej życiowo, dochodzi mimo, że materiał pozyskany wobec osoby objętej postanowieniem sądu, o zarządzeniu tych czynności niejawnych, zawiera oczywisty materiał odnoszący się do udziału w zorganizowanej grupie przestępczej, jak i równocześnie do kradzieży z włamaniem albo paserstwa.

W realiach przedmiotowej sprawy, nie było możliwe zniszczenie dowodów dotyczących przestępstw „niekatalogowych” popełnionych przez oskarżonych, uzyskanych w toku kontroli operacyjnej, albowiem materiał ten służył do wykazania słuszności zarzutów popełnienia przez nich przestępstw, objętych postanowieniami sądu, zarządzającym kontrolę operacyjną, dotyczącymi przestępstw „katalogowych”. Co prawda, taki stan rzeczy, w ujęciu formalnym prowadził, jak już wyżej wskazano, do niejakego dualizmu w ocenie charakteru prawnego i mocy dowodowej materiałów pochodzących z kontroli operacyjnej, w zależności od tego jakiego czynu ona dotyczy, za co nie ponosi odpowiedzialności sąd.

Znamienne jest to tym bardziej, że również na etapie konstruowania aktu oskarżenia, pochodzącego z 17 września 2012 r., jego autor powinien był przeprowadzić swoistą „selekcję” materiałów uzyskanych w toku kontroli operacyjnej i je zrelatywizować na dwóch niejako poziomach pod kątem możliwości ich wykorzystania procesowego. Pierwszy poziom selekcji, odnośnie materiału uzyskanego w toku kontroli operacyjnej, dotyczył zarzutów odnoszących się do czynów „katalogowych”. Z kolei, drugi poziom selekcji, powinien odnosić się do przestępstw (zarzutów ich

popelnienia) w odniesieniu do czynów „niekatalogowych”. W konsekwencji, implikowało to niedopuszczalność traktowania takiego materiału, uzyskanego w toku kontroli operacyjnej, jako równorzędnych materiałów [dowodów], który mógłby być samoistnym źródłem dowodowym postawienia oskarżonym określonych zarzutów, bowiem w zależności od kategorii danych czynów, wykazanie słuszności danego zarzutu byłoby objęte ustawowym zakazem dowodowym, zawartym w ustawie o Policji od 11 czerwca 2011 r. (!). Mimo takich unormowań, akt oskarżenia skonstruowano w dużym stopniu właśnie w taki sposób. Wykraczało to poza granice przedmiotowe, wytyczone postanowieniami sądu zezwalających na przeprowadzenie tych czynności niejawnych, skoro zarzuty popelnienia przestępstw przeciwko mieniu wykazano materiałem objętym ustawowym zakazem dowodowym. Taka praktyka, na moment stawiania odpowiednich zarzutów poszczególnym podejrzanym oraz na moment skierowania aktu oskarżenia, była po prostu niewłaściwa i formalnie niedopuszczalna. Ta formalna niedopuszczalność, istniejąca także na moment wniesienia aktu oskarżenia w przedmiotowej sprawie, dla przypomnienia, co miało miejsce 17 września 2012 r., rodzi dalsze konsekwencje procesowe i powinna była prowadzić do umorzenia postępowania przygotowawczego w odniesieniu do podejrzanych o przestępstwa, których zasadność była wykazana tylko w oparciu o materiał uzyskanych w toku kontroli operacyjnych. Nawet uzyskanie uprzedniej albo następczej zgody sądu na prowadzenie tych czynności niejawnych do czynów niekatalogowych byłoby prawnie, tym samym dowodowo, niedopuszczalne oraz takie działania byłyby formalnie nieskuteczne.

Sytuacja materiału uzyskanego w toku kontroli operacyjnej odnoszącego się do czynów „niekatalogowych” nie uległa zmianie mimo nowelizacji procedury karnej. Art. 168b k.p.k., dodany do procedury karnej, ustawą z 11 marca 2016 r. o zmianie ustawy- Kodeks postępowania karnego oraz niektórych innych ustaw (Dz.U. z 2016 r., poz. 438) ma nowatorski charakter, ponieważ jak się wydaje, „na pierwszy rzut oka”, konwaliduje w swojej istocie czynności dowodowe, które były nieskuteczne pod rządami ustawy dawnej, czyniąc je skutecznymi pod rządami ustawy nowej. Coś co było wcześniej objęte zakazem ustawowym, miało być objęte sanacją również ustawową. Jednak do takich wniosków nie można dojść. Dotychczas w „nowych” przepisach ustawodawca z reguły zamieszczał przepis decydujący o skuteczności czynności procesowych zgodnie z przepisami obowiązującymi w czasie ich przeprowadzenia, poza sferą legislacji pozostawiała natomiast, sygnalizowana wyżej, kwestia konwalidacji czynności nieskutecznych. Nawet hipotetyczne uznanie, iż zgodnie z zasadą bezpośredniego działania ustawy nowej, zwaną inaczej „zasadą chwytania w locie”, przepis art. 168b k.p.k. ma zastosowanie w postępowaniach, które zostały zainicjowane aktem oskarżenia wniesionym przed dniem 1 lipca 2015 r., nie jest równoznaczne ze stwierdzeniem, że przepis ten stanowi podstawę umożliwiającą wykorzystanie w charakterze dowodu materiału uzyskanego w toku kontroli operacyjnej przeprowadzonej przed jego wejściem w życie. Jak wskazano w uzasadnieniu postanowienia SN z 28 marca 2018 r. (sygn. akt I KZP 14/17): „Zasada bezpośredniego działania ustawy nowej polega wszak na zastosowaniu nowego przepisu merytorycznego do przyszłych, tj. zachodzących od jego wejścia w życie faktów prawnych należących do sytuacji będących w toku. Z tego też powodu wskazuje się, iż zasada ta w istocie jest wariantem podstawowej (wyjściowej) reguły prawa intertemporalnego, jaką jest zasada tempus regit actum, zgodnie z którą „skutki zdarzeń prawnych należy oceniać na podstawie ustawy, która obowiązywała w czasie, w którym to zdarzenie nastąpiło” (T. Pietrzykowski, Podstawy prawa intertemporalnego. Zmiany przepisów a problemy stosowania prawa, Warszawa 2011, s. 99, 78). W przypadku bezpośredniego działania ustawy nowej, każdy z faktów zachodzących na gruncie sytuacji nawiązanej pod rządami prawa dawnego wywołuje więc własne skutki prawne i podlega ocenie w świetle przepisów obowiązujących w czasie, w którym zaszedł. Należy przy tym wskazać, że zasadę tempus regit actum uważa się za podstawowy wyznacznik sposobu działania prawa, także wówczas, gdy dana kwestia nie jest unormowana przepisem przejściowym, jako swoistego rodzaju domniemane rozstrzygnięcie intertemporalne. Dotyczy to również, stanowiącej jej wariant, zasady bezpośredniego działania ustawy nowej. W powyższym kontekście, warto zwrócić uwagę na wyrok Trybunału Konstytucyjnego z dnia 10 maja 2004 r., SK 39/03 (OTK-A 2004, nr 5, poz. 40). W orzeczeniu tym Trybunał wskazał: „fakt, że w jakimś zakresie ustawodawca nie wypowiada się wyraźnie co do kwestii intertemporalnej (stosowania ustawy do sytuacji zapoczątkowanych przed wejściem w życie ustawy), bynajmniej nie oznacza istnienia luki w prawie. Ustawodawca, nie regulując wyraźnie kwestii intertemporalnej, otwiera drogę do tego, aby w danej sytuacji stosować zasadę tempus regit actum. Tak więc wobec braku wyraźnej regulacji intertemporalnej kwestia międzyczasowa i tak będzie rozstrzygnięta, tyle że na korzyść zasady bezpośredniego stosowania ustawy nowej, od momentu wejścia jej w życie do stosunków nowo powstających i tych, które trwają w momencie wejścia w

życie ustawy - nawiązały się wcześniej”. Przenosząc powyższe uwagi na grunt przedmiotowej sprawy, należy zauważyć, iż niewątpliwie ustawodawca w ustawie z 11 marca 2016 r. nie rozstrzygnął wyraźnie kwestii stosowania przepisu art. 168b k.p.k., na gruncie postępowań zainicjowanych aktem oskarżenia wniesionym przed dniem 1 lipca 2015 r., ani też kwestii stosowania tego przepisu do materiału operacyjnego zgromadzonego przed tą datą.

Ta konstatacja prowadzić może do wniosku, że przepis art. 168b k.p.k., zgodnie

z zasadą tempus regit actum (czas rządzi czynnością prawną) i bezpośredniego działania ustawy nowej, ma zastosowanie w postępowaniach zainicjowanych aktem oskarżenia wniesionym przed dniem 1 lipca 2015 r., ale wyłącznie co do faktów zaistniałych od dnia 15 kwietnia 2016 r. tj. od daty wejścia w życie ustawy z 11 marca 2016 r. Przy tej interpretacji, nie budziłoby wątpliwości, że w oparciu o przepis art. 168b k.p.k. można wykorzystać w charakterze dowodu materiały z kontroli operacyjnej przeprowadzonej po 14 kwietnia 2016 r., oczywiście nie wykraczając poza zamknięty katalog przestępstw definiowany w art. 19 ust. 1 ustawy o Policji, mając na względzie względy gwarancyjne, oraz po wydaniu zgody [decyzji] przez prokuratora na procesowe wykorzystanie takiego materiału. Reguła tempus regit actum uniemożliwia zastosowanie art. 168b k.p.k. do materiału uzyskanego w toku kontroli operacyjnej przeprowadzonej przed jego wejściem w życie. Przeprowadzenie kontroli operacyjnej i uzyskanie na jej podstawie określonego materiału stanowi bowiem - w myśl wskazanej reguły - fakt, a jego dowodowe wykorzystanie w toku postępowania karnego jest wyłącznie skutkiem tego faktu, a nie nowym zdarzeniem podlegającym regulacjom prawnym obowiązującym w czasie jego zaistnienia. Oznacza to, że wprowadzenie materiałów uzyskanych w toku kontroli operacyjnej jako dowodów do postępowania karnego, winno następować na podstawie przepisów obowiązujących w czasie, w którym kontrola ta była dokonywana. Rozstrzygając problem możliwości stosowania art. 168b k.p.k. do materiałów z kontroli operacyjnej przeprowadzonej przed jego wejściem w życie należy mieć na uwadze i to, że materiał kontroli operacyjnej przeprowadzonej niezgodnie z ustawowymi warunkami, czy też niespełniający warunków, z którymi ustawa wiąże możliwość jego dowodowego wykorzystania jest nielegalny i wobec tego nie może być wykorzystany jako dowód w sprawie, czyli inaczej mówiąc jest objęty zakazem dowodowym (zob. szerzej Z. Kwiatkowski, Zakazy dowodowe w procesie karnym, Katowice 2001, s. 294 i n.; D. Szumilo - Kulczycka, Czynności operacyjno - rozpoznawcze i ich relacje do procesu karnego, Warszawa 2012, s. 156 i n.). O tym zaś, „czy określona czynność (rezultat czynności) jest objęta zakazem dowodowym winny bez wątplenia decydować przepisy z chwili jej dokonania. Tylko wówczas bowiem możliwe jest realne zapewnienie ochrony dobra, dla którego urzeczywistnienia ów zakaz został ustanowiony, przestrzeganie zasady zaufania obywatela do państwa i stanowionego przezeń prawa oraz zapobieżenie możliwości tworzenia przepisów prawnych dla potrzeb konkretnego postępowania karnego” (vide: uzasadnienie postanowienie SN z 28 marca 2018 r., I KZP 14/17). Nadto, w doktrynie wskazuje się, iż „co do zasady zmiany prawa dowodowego powinny być objęte zakazem retrospektywnego stosowania w toczących się postępowaniach jurysdykcyjnych” (W, Wróbel, Zasady intertemporalne w prawie karnym procesowym, Kraków 2017, s. 181). Regułę tę jej zwolennicy uważają jednak za niebudzącą wątpliwości tylko w przypadku, gdy nowe regulacje są niekorzystne dla oskarżonego. Na konieczność stosowania, przy podejmowaniu decyzji o możliwości procesowego wykorzystania materiałów uzyskanych w toku kontroli operacyjnej, przepisów obowiązujących w chwili jej przeprowadzenia, wskazał również Sąd Najwyższy w wyroku z 3 lipca 2013 r., w sprawie V KK 412/12, LEX nr 1341288.

Przenosząc te ważne uwagi na grunt przedmiotowej sprawy, należy przypomnieć, że kontrole operacyjne prowadzono pod rządami ustawy o Policji w brzmieniu nadanym przez ustawy: z 1 lipca 2005 r. (Dz.U. Nr 169, poz. 1411), z 21 lipca 2006 r. (Dz.U. Nr 158, poz. 1122), z 29 czerwca 2007 r. (Dz. U. Nr 140, poz. 981), 29 czerwca 2007 r. (Dz.U. Nr 140, poz. 981), a więc w czasie, kiedy było niemożliwe dowodowe wykorzystanie materiałów zebranych w drodze kontroli operacyjnej w postępowaniach karnych w stosunku do czynów niekatalogowych, co owszem nie wynikało wprost z przepisów prawa, ale praktyka sądowa była formułowana na podstawie poglądów wyrażanych w judykatach SN, wcześniej cytowanych. Linia orzecznicza od 2007 r., tj. od czasu wydania postanowienia z 26 kwietnia 2007 r. (1 KZP 6/07, OSNKW 2007, z. 5, poz. 37) była konsekwentna i aprobowana przez sądy powszechne i zdecydowaną większość przedstawicieli doktryny. Trzeba przypomnieć, że przepis art. 19 ust. 15a ustawy o Policji, który wyraźnie wyłączał dopuszczalność wykorzystania materiału operacyjnego, pozyskanego w efekcie przekroczenia granic przedmiotowych lub podmiotowych wyznaczonych postanowieniem sądu zarządzającego takie czynności niejawne, został dodany do ustawy z 6 kwietnia 1990 r. o Policji dopiero 11 czerwca 2011 r., kiedy weszła w życie ustawa z 4 lutego 2011 r. o zmianie

ustawy Kodeks postępowania karnego oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. Nr 53, poz. 273). Jak już wskazano, ta nowelizacja miała charakter bardziej klasyfikacyjny niż normatywny, gdyż „sankcjonowała ona jedynie wypracowaną w orzecznictwie i co ważniejsze ustabilizowaną konstrukcję”, na co wskazuje treść uzasadnienia projektu ustawy wprost powołującego się na postanowienie SN z 26 kwietnia 2007 r. (I KZP 6/07)”.

Ustawodawca, wprowadzając zmiany m.in. w kodeksie postępowania karnego na mocy ustawy z 11 marca 2016 r., jako podstawową regułę intertemporalną przyjął zasadę *tempus regit actum*, jest przepis art. 20 tej ustawy. Zgodnie z nim „czynności procesowe dokonane przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy są skuteczne, jeżeli dokonano ich z zachowaniem przepisów dotychczasowych”. Regulacja ta nie może jednak stanowić wystarczającej podstawy do rozstrzygnięcia analizowanego problemu intertemporalnego. Kontrola operacyjna, która miała miejsce przed wejściem w życie art. 168b k.p.k. nie może być bowiem potraktowana jako czynność procesowa i z tej racji art. 20 ustawy z dnia 11 marca 2016 r. nie ma do niej zastosowania. Czynność procesowa zaś, jaką niewątpliwie było ujawnienie materiałów z kontroli operacyjnej przez Sąd Okręgowy na rozprawie głównej w trybie art. 394 § 2 k.p.k. i wprowadzenie ich w ten sposób do podstawy wyrokowania, miała miejsce 27 stycznia 2017 r., a więc już po wejściu w życie ustawy z 11 marca 2016 r., co samo w sobie nie może prowadzić do uznania, że materiał uzyskany w toku kontroli operacyjnej przy przekroczeniu granic przedmiotowych, został skutecznie konwalidowany i przestał być objęty zakazem dowodowym, zyskując charakter procesowy, bowiem w oparciu o art. 168b k.p.k. nie można „uzdrawiać” czegoś co było wcześniej niedopuszczalne i to na poziomie ustawowym.

Reasumując, art. 168b k.p.k., wprowadzony do procedury karnej ustawą z 11 marca 2016 r., nie ma zastosowania w odniesieniu do materiału operacyjnego, uzyskanego przed 1 lipca 2015 r. z naruszeniem przepisów ustawy o Policji (a przed 11 czerwca 2011 r. uzyskanego wbrew praktyce sądowej, będącej wynikiem właściwej interpretacji, potwierdzonej stanowiskiem judykatury), polegającym na podmiotowym lub przedmiotowym przekroczeniu granic dokonanych czynności operacyjno– rozpoznawczych, wyznaczonych postanowieniem uprawnionego sądu, będącym podstawą prawną do ich przeprowadzenia.

Wątpliwości, które pojawiły się w przedmiotowej sprawie, w odniesieniu co do procesowego [dowodnego] wykorzystania materiałów uzyskanych w toku zarządzonych przez sąd i przeprowadzonych przez Policję, czynności operacyjno- rozpoznawczych, w oparciu o przepisy ustawy o Policji, odnoszące się do czynów zabronionych, ale „niekatalogowych” [nieujętych w ustawie o Policji], rozwiewa ostatecznie uchwała siedmiu sędziów Sądu Najwyższego z 28 czerwca 2018 r. (sygn. akt I KZP 4/18), w której jednoznacznie wskazano, że: „użyte w art. 168b k.p.k., sformułowanie „innego przestępstwa ściganego z urzędu lub przestępstwa skarbowego innego niż przestępstwo objęte zarządzeniem kontroli operacyjnej” obejmuje swoim zakresem wyłącznie te przestępstwa, co do których sąd może wyrazić zgodę na zarządzenie kontroli operacyjnej, w tym te, o których mowa w art. 19 ust. 1 ustawy z dnia 6 kwietnia 1990 o Policji (Dz.U. z 2017 r., 2067 t.j. ze zm)”. W konsekwencji, pojawienie się w procedurze karnej art. 168b k.p.k., niczego nie zmieniło co do możliwości procesowego [dowodowego] wykorzystania materiałów uzyskanych w toku legalnych kontroli operacyjnych, odnoszących się do kategorii „niekatalogowych” czynów zabronionych. W konsekwencji nie mógł być on podstawą ustaleń faktycznych, przesądzających słuszność zarzutów popełnienia przestępstw należących właśnie do tej kategorii.

W toku prowadzonego postępowania karnego, w fazie postępowania przygotowawczego, w jego ramach, jak i poza jego ramami, były prowadzone liczne kontrole operacyjne, polegające na podsłuchu i rejestracji rozmów telefonicznych oraz odczytywaniu wiadomości tekstowych, w toku których uzyskano liczny materiał, który finalnie został wykorzystany w toku procesu, również przez Sąd I instancji.

Poniżej wymieniono wnioski o zarządzenie kontroli operacyjnych, skierowane przez uprawniony organ Policji oraz postanowienia Sądu Okręgowego w Gorzowie Wlkp. (dalej SO w GW), na mocy których były prowadzone kontrole operacyjne, zachowując ich chronologię, które zasadniczo dotyczyły (odwołując się treści tych orzeczeń zawartych w aktach jawnych): „zorganizowanej grupy przestępczej dokonującej kradzieży samochodów”, które to dokumenty dołączono do akt głównych, po zniesieniu klauzuli tajności, zgodnie z zarządzeniem sędziego z dnia 14 listopada 2017 r. Chodzi o:

- wniosek o zarządzenie kontroli operacyjnej z dnia 26 maja 2009 r. oraz wniosek o przedłużenie kontroli operacyjnej z dnia 31 sierpnia 2009 r. oraz dotyczące tych wniosków postanowienie SO w GW. z dnia 3 czerwca 2009 r. oraz z dnia 8 września 2009 r., dotyczące materiałów zawartych w załącznikach nr 1 i nr 1a (samochód 1);
- wniosek o zarządzenie kontroli operacyjnej z dnia 3 czerwca 2009 r. oraz dotyczącego tego wniosku postanowienie SO w GW z dnia 4 czerwca 2009 r., dotyczące materiałów zawartych w załączniku nr 3 (samochód 6);
- wniosek o zarządzenie kontroli operacyjnej z dnia 3 czerwca 2009 r. oraz dotyczącego tego wniosku postanowienie SO w GW z dnia 4 czerwca 2009 r., dotyczące materiałów zawartych w załączniku nr 3 (samochód 3);
- wniosek o zarządzenie kontroli operacyjnej z dnia 8 czerwca 2009 r. oraz dotyczącego tego wniosku postanowienie SO w GW z dnia 10 czerwca 2009 r.), dotyczące materiałów zawartych w załączniku nr 4 (samochód 7);
- wniosek o zarządzenie kontroli operacyjnej z dnia 15 czerwca 2009 r. oraz dotyczącego tego wniosku postanowienie SO w GW z dnia 16 czerwca 2009 r., dotyczące materiałów zawartych w załączniku nr 5 (samochód 8);
- wniosek o zarządzenie kontroli operacyjnej z dnia 15 czerwca 2009 r. oraz dotyczącego tego wniosku postanowienie SO w GW z dnia 16 czerwca 2009 r.), dotyczące materiałów zawartych w załączniku nr 7 (samochód 9);
- wniosek o zarządzenie kontroli operacyjnej z dnia 29 czerwca 2009 r.) oraz dotyczącego tego wniosku postanowienie SO w GW z dnia 1 lipca 2009 r., dotyczące materiałów zawartych w załączniku nr 7 (samochód 11);
- wniosek o zarządzenie kontroli operacyjnej z dnia 31 sierpnia 2009 r. oraz dotyczącego tego wniosku postanowienie SO w GW z dnia 2 września 2009 r., dotyczące materiałów zawartych w załączniku nr 8 (samochód 13).

Jak już wyżej szeroko wyjaśniono, z przyczyn formalnych, materiał dowodowy, uzyskany w toku tych czynności operacyjnych, nie da się wykorzystać procesowo, i co za tym idzie, dowodowo, w odniesieniu do oskarżonych, wobec tego, że materiał ten został uzyskany przed 16 kwietnia 2016 r., a co najważniejsze i kluczowe dotyczy on „niekatalogowych” czynów zabronionych. Gwoli przypomnienia, art. 168b k.p.k., wprowadzony do procedury karnej ustawą z 11 marca 2016 r., nie ma zastosowania w odniesieniu do materiału operacyjnego, uzyskanego przed 1 lipca 2015 r. z naruszeniem przepisów ustawy o Policji (a przed 11 czerwca 2011 r. uzyskanego wbrew praktyce sądowej, będącej wynikiem właściwej interpretacji przez organy sądowe), polegającym na przedmiotowym przekroczeniu granic przeprowadzonych czynności operacyjno– rozpoznawczych wyznaczonych postanowieniem uprawnionego sądu, będącym podstawą prawną do ich przeprowadzenia. Tym samym możliwość jego procesowego wykorzystania była nad wyraz ograniczona, a tych ograniczeń Sąd I instancji nie zauważył.

Dla zobrazowania dowodowego wykorzystania materiałów objętych ustawowym zakazem dowodowym, przedstawiono w formie tabeli, w odniesieniu, do których zarzutów aktu oskarżenia, ów materiał, uzyskany operacyjnie, stał się w praktyce podstawą ustaleń faktycznych [wskazując karty uzasadnienia wyroku], co do których był wyłącznym dowodem sprawstwa oskarżonych popełnienia przestępstw przeciwko mieniu.

	Czyny zarzucane T. K.	Data czynu	Czyn zarzucane P. W.	Ustalenia faktyczne, dowody zawarte w uzasadnieniu
1	I – 258 k.k.		XXVIII- 258 k.k	
2	II PKS 9F10	3/4.6.2009	XXIX	9-13

3	III PKA92XA	3/4.6.2009	XXX	9-13
4	IV PRA28XF	3/4.6.2009	XXXI	9-13
5	V FZA96YE	4/5.6.2009	XXXII	14-15
6	VI PGSFC07	9/10.6.2009	XXXIII	19-22
7	VII FZG66GN	10/11.6.2009	XXXIV	22-24
8	VIIIFZI11634	23/24.6.2009	XXXV	25-28
9	IX DTR 03JF	30/1.7.2009	XXXVI	29-32
10	X DTR05329	30/1.7.2009	XXXVII	29-32
11	XI DWR18120	7/8.7.2009	XXXVIII	33-35
12	XII DWR22FE	7/8.7.2009	XXXIX	33-35, 40
13	XIII DSRX029	15/16.7.2009	XL	35-38, 40
14	XIVCF16997	15/16.7.2009	XLI	35-38
15	XV FSU00847	22/23.7.2009	XLII	41-43
16	XVI FSU02266	22/23.7.2009	XLIII	41-43
17	XVII PMI67GN	27/28.7.2009	XLIV	44-45
18	XVIIIDTR11995	6/7.8.2009		46-47
19	XIX PGSFJ60	26.8.2009	XLV	48-51
20	XX FZG 92SJ	10/11.9.2009	XLVI	52-54
21	XXI PJA 94PF	15/16.10.2009	XLVII	55-57
22	XXII PGSHE49	19/20.10.2009	XLVIII	58-59

23	XXIII DW777CK	5/6.11.2009	XLIX	60-63
24	XXIV DWR 30955	5/6.11.2009	L	60-63
25	XXV POT19HV	19/20.11.2009	LI	64-65
26		26/27.11.2009	LII	Brak ustaleń faktycznych
27	XXVI PNT24XL	1/2.12.2009	LIII	66-69

Powyższe zestawienie wskazuje, że w sposób procesowy [dowodowy] wykorzystano materiał uzyskany w toku prowadzonych kontroli operacyjnych, który był podstawą do poczynienia ustaleń faktycznych, w odniesieniu do obu oskarżonych, dotyczący przestępstw przeciwko mieniu. Materiały uzyskane „przy okazji”, prowadzonych kontroli operacyjnych wobec w/w osób, odnoszące się do przestępstw „niekatalogowych”, wskazanych w tej tabeli, zostały wykorzystane procesowo [dowodowo], wbrew zakazowi dowodowemu, co wcześniej zobrazowano i wyjaśniono. Sąd I instancji, powielając nieprawidłową metodykę oskarżyciela publicznego, w sposób formalnie niedopuszczalny, poczynił ustalenia faktyczne, przypisując oskarżonym odpowiedzialność karną za przestępstwa, które nie mogły być wykazane materiałem objętym zakazem dowodowym. Z kolei, lokalizacja logowań telefonów, użytkowanych przez oskarżonych, w pobliżu miejsc gdzie dochodziło do kradzieży samochodów, logowanie się tych aparatów wzdłuż drogi dojazdu do miejsc kradzieży lub powrotu z tych miejsc, zbieżnych z datami tych zdarzeń, ilość połączeń telefonicznych pomiędzy oskarżonymi, nie jest wystarczającym dowodem pozwalającym na przypisanie im odpowiedzialności karnej za te przestępstwa. Jest to poszlaka, która nie daje pełnych i jednoznacznych podstaw do przyjęcia ich odpowiedzialności karnej.

Po zmianie procedury karnej, uchwalonej na mocy ustawy z 11 marca 2016 r. o zmianie ustawy- Kodeks postępowania karnego oraz niektórych innych ustaw (Dz.U. z 2016 r., poz. 437), usiłowano konwalidować sytuację i oskarżyciel publiczny na rozprawie 27 stycznia 2017 r. złożył wniosek o wykorzystanie i dopuszczenie jako dowodu w całości wszystkich materiałów pozyskanych w drodze kontroli operacyjnych prowadzonych wobec oskarżonych na okoliczność wszystkich zarzucanych oskarżonym czynów z uwagi na ustanie dotychczasowej przeszkody do wykorzystania tych materiałów oraz zapis art. 168b k.p.k.

To stanowisko oskarżyciela publicznego jest o tyle ciekawe i zaskakujące, że w tym wystąpieniu zauważa, że wcześniej istniał określony zakaz dowodowy, co do możliwości wykorzystania tych materiałów w toku procesu, a mimo tego konstruując akt oskarżenia, oparł się na tym materiale, co wynika z jego uzasadnienia, a więc intencjonalnie i świadomie wcześniej przekroczył swoje uprawnienia, łamiąc przepisy proceduralne. Niemniej, akceptacja tego wniosku przez Sąd I instancji, nie miała znaczenia, albowiem jak wiemy z uchwały SN z 28 czerwca 2018 r. materiał ów i tak byłoby nieskuteczne z uwagi na stwierdzenie, że „użyte w art. 168b k.p.k., sformułowanie „innego przestępstwa ściganego z urzędu lub przestępstwa skarbowego innego niż przestępstwo objęte zarządzeniem kontroli operacyjnej” obejmuje swoim zakresem wyłącznie te przestępstwa, co do których sąd może wyrazić zgodę na zarządzenie kontroli operacyjnej, w tym te, o których mowa w art. 19 ust. 1 ustawy z dnia 6 kwietnia 1990 o Policji (Dz.U. z 2017 r., 2067 t.j. ze zm.)”. Nadto, abstrahując od treści powyższej uchwały, działanie zasady tempus regit actum w stosunku do materiałów z kontroli operacyjnej pozyskanych przed 15 kwietnia 2016 r., wykluczało możliwość wydania skutecznej prawnie decyzji w myśl art. 168b k.p.k., po 15 kwietnia 2016 r. Nawet wydanie decyzji przez prokuratora w myśl art. 168b k.p.k., po 15 kwietnia 2016 r., niczego nie zmieniłby w podejściu do problemu procesowego [dowodowego] wykorzystania materiału uzyskanego „przy okazji” kontroli operacyjnych formalnie prawidłowo prowadzonych, albowiem jak już wcześniej wykazano, taka decyzja mogłaby być skutecznie podjęta w

stosunku do czynności niejawnych ale prowadzonych po tej dacie i w odniesieniu do przestępstw „katalogowych”. W konsekwencji, taki stan rzeczy, implikował przyjęcie „domniemania formalnego”, że wobec oskarżonych, owszem uzyskano materiał, w toku czynności niejawnych, odnoszący się do przestępstw „niekatalogowych, ale który nie mógł być wobec nich procesowo [dowodowo] wykorzystany i w rezultacie prowadzić to musiało do przyjęcia, że poczynienie określonych ustaleń faktycznych, potwierdzających wobec nich słuszność części stawianych im zarzutów w akcie oskarżenia, przesadzających ich odpowiedzialność karną w tym zakresie, było po prostu bezpodstawne. Jednocześnie, należy jednoznacznie wskazać, że nawet wydanie decyzji przez prokuratora o procesowym wykorzystaniu materiałów uzyskanych w toku kontroli operacyjnych, odnoszących się do „niekatalogowych” czynów zabronionych, w myśl art. 168b k.p.k., wykluczało dopuszczalność procesowego [dowodowego] wykorzystania owych materiałów, albowiem nie dotyczyły one czynów „katalogowych”, zdefiniowanych w art. 19 ust. 1 ustawy o Policji.

W tej sytuacji jednocześnie należy przesądzić, czy w przedmiotowej sprawie ma zastosowanie art. 168a k.p.k., o treści nadanej ustawą z 11 marca 2016 r. o zmianie ustawy- Kodeks postępowania karnego oraz niektórych innych ustaw (Dz.U. z 2016 r., poz. 437), w którym wskazano, że: dowodu nie można uznać za niedopuszczalny wyłącznie na tej podstawie, że został uzyskany z naruszeniem przepisów postępowania lub za pomocą czynu zabronionego, o którym mowa w art. 1 § 1 Kodeksu karnego, chyba że dowód został uzyskany w związku z pełnieniem przez funkcjonariusza publicznego obowiązków służbowych, w wyniku: zabójstwa, umyślnego spowodowania uszczerbku na zdrowiu lub pozbawienia wolności”.

Bez wątplenia art. 168a k.p.k. ma charakter ogólny i w efekcie odnosi się do wszystkich dowodów, o których mowa w Dziale V, Rozdziale 19 Kodeksu postępowania karnego, ale z wyłączeniem materiałów uzyskanych „przy okazji” w toku kontroli operacyjnej, o których mowa w art. 186 b k.p.k., albowiem o losie tego materiału decyduje właśnie art. 168b k.p.k., jako norma szczególna w stosunku do normy ogólnej zawartej w art. 168a k.p.k. W przeciwnym wypadku należałoby uznać, że ustawodawca był nieracjonalny i działał wbrew zakazowi wykładni „per non est”, finalnie prowadząc do uchwalenia jednostki redakcyjnej zbędnej dla nowelizowanego aktu prawnego, w odniesieniu do materiału uzyskanego w toku kontroli operacyjnej. W konsekwencji: „Przyjąć należy, że art. 168a k.p.k. jest normą o charakterze ogólnym, służącą wstępnej weryfikacji dopuszczalności dowodu” (Michał Kurowski, Komentarz do art. 168a k.p.k., teza 5). Jednocześnie trzeba wskazać, że nawet przy ujęciu powyższej kwestii odmiennie, to w art. 168a k.p.k., obecnie obowiązującym, zawarto zakaz dowodowy w odniesieniu do materiału, który nie może być w sensie procesowym, traktowany jako dowód w sprawie, „w przypadku funkcjonariusza publicznego, gdy podczas pełnienia obowiązków służbowych uzyskał dowody z naruszeniem przepisów postępowania” (vide: Kodeks postępowania karnego, Wydawnictwo C.H. B., teza 3 do art. 168a k.p.k., str. 434). Tym samym wyznaczono wyższy standard dla materiału dowodowego pozyskanego przez funkcjonariusza publicznego, który ów materiał dowodowy musi zdobyć z bezwzględny zachowaniem wymogów procesowych. Przecież uzyskanie materiału, w toku kontroli operacyjnej, prowadzonej przez funkcjonariuszy publicznych- tj. funkcjonariuszy Policji, który ma być traktowany jako pełnowartościowy materiał dowodowy, który był, w chwili jego pozyskania, objęty zakazem dowodowym (jak i w momencie wniesienia do sądu aktu oskarżenia), a więc został uzyskany z naruszeniem przepisów postępowania. Tej okoliczności nie zmienia fakt,

że ten materiał równolegle mógł być dowodem w odniesieniu do przestępstwa „katalogowego”, ale nie mógł być dowodem w odniesieniu do przestępstwa „niekatalogowego”. Nie można takiego stanu rzeczy konwalidować, w oparciu o błędnie odczytywaną normę prawną zawartą w art. 168a k.p.k., mającą – według tej błędnej interpretacji- pozwalać na wykorzystanie materiałów jako dowodów uzyskanych z naruszeniem przepisów o charakterze proceduralnym [w przypadku przepisów art. 19 ust. 1 ustawy o Policji należy mówić o przepisach o charakterze porządkującym przeprowadzenie czynności operacyjno- kontrolnych]. Taka interpretacja jawnie godzi w art. 7 Konstytucji RP, w którym wskazano, że: „organy władzy publicznej działają na podstawie i w granicach prawa”. Powyższe uwagi wskazują, że już w samej treści normy prawnej, zawartej w art. 168a k.p.k., uznano za, nie tylko, możliwe, ale za wręcz konieczne, przeprowadzenie oceny dopuszczalności wykorzystania, pozyskanego materiału jako dowodów, poprzez pryzmat charakteru prawnego podmiotu uzyskującego ów materiał, w efekcie bezwzględnej konieczności zachowania stosownych wymogów jego pozyskania, z uwzględnieniem ustawowo

zdefiniowanych zakazów dowodowych, obowiązujących w chwili ich pozyskania, w konsekwencji statuujących warunki dopuszczalnego ich wykorzystania procesowego.

Niemniej, w przedmiotowej sprawie, ma zastosowanie jedynie norma zawarta w art. 168b k.p.k., z uwagi na szczególny charakter względem normy zawartej w art. 168a k.p.k.

Z uwagi na powyższe, należało zmienić zaskarżony wyrok, poprzez uniewinnienie oskarżonych, wobec których, przypisanie im odpowiedzialności karnej za przestępstwa przeciwko mieniu oparto w praktyce wyłącznie na materiałach uzyskanych w toku czynności operacyjno- rozpoznawczych prowadzonych w trybie art. 19 ust. 1 ustawy o Policji. Należało tak czynić co do przestępstw opisanych w pkt od II do XXVI aktu oskarżenia, dotyczących oskarżonego T. K. (1), co do przestępstw opisanych w pkt od XXIX do LIII aktu oskarżenia, dotyczących oskarżonego P. W. (1).

Nadto, w odniesieniu do czynów opisanych w pkt XII, XIII, XIV aktu oskarżenia zarzucanych oskarżonemu T. K. (1) i odpowiednio XXXIX, XL, XLI aktu oskarżenia zarzucanych oskarżonemu P. W. (1) w ustaleniach faktycznych, poczynionych przez Sąd I instancji, wskazano, że pojawiło się ogłoszenie dotyczące części samochodowych do samochodów marki V. (...), S. (...), S. (...), ale nie daje to żadnych jednoznacznych dowodów, w aktach sprawy, wskazujących na ich bezpośredni związek z dokonaniem kradzieży tych pojazdów, które miały miejsce odpowiednio z 7 na 8 lipca 2009 r. i z 15 na 16 lipca 2009 r. W przypadku kradzieży samochodu V. (...), która miała miejsce z 15 na 16 lipca 2009 r. (chodzi o czyny opisane w pkt XIV i XLI aktu oskarżenia) A. Ś. uczestniczył w sprzedaży tego pojazdu A. J., w obecności J. J.. Tym samym tylko A. Ś., w oparciu o zeznania tych dwóch świadków, można wykazać związek z tą kradzieżą. Odnośnie zarzutów z pkt XIX aktu oskarżenia, odnoszącego się do T. K. (1) oraz z pkt XLV aktu oskarżenia, odnoszącego się do P. W. (1), nie można innymi dowodami wykazać związku z popełnionym przestępstwem, mimo, że w toku zdarzenia sprawcy zostali spłoszeni oraz prowadzono wobec nich pościg. Świadkowie zdarzenia nie wskazali na konkretne osoby, jako sprawców przestępstwa. Świadkowie podali, że było dwóch sprawców, nic bliżej na ich temat nie podali, co wykluczyło ich personalizację. Odnośnie czynów opisanych w pkt XXVI aktu oskarżenia, odnośnie oskarżonego T. K. (1), w pkt LIII aktu oskarżenia, odnośnie oskarżonego P. W. (1), w oparciu o zeznania świadka T. A., któremu sprzedał samochód A. Ś. można temu ostatniemu wykazać związek z przedmiotową kradzieżą. Natomiast nie ma innych dowodów, które wskazywałyby w sposób bezsprzeczny udział w tym przestępstwie obu oskarżonych.

Należy zauważyć, że Sąd Okręgowy w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku, nie zawarł żadnych ustaleń faktycznych odnoszących się do zarzutu opisanego w pkt LII aktu oskarżenia w odniesieniu do oskarżonego P. W. (1), w którym zarzucono mu usiłowanie dokonania w nocy z 26 na 27 listopada 2009 w miejscowości B., wspólnie i w porozumieniu z ustaloną osobą i innymi dotąd nieustalonymi osobami, zaboru w celu przywłaszczenia samochodu marki V. (...) nr rej. (...), na szkodę G. D.. W odniesieniu do tego ewidentnego braku, obciążającego Sąd I instancji, oskarżyciel publiczny nie wywiódł apelacji na niekorzyść tego oskarżonego. W tej sytuacji zaszła konieczność uniewinnienia jego od tego zarzutu z powyższych względów oraz mając na względzie, że Sąd II instancji nie zdecydował się na uchylenie w tej części zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy w tym zakresie do ponownego rozpoznania sądowi I instancji, albowiem taki scenariusz procesowy wykluczał art. 443 k.p.k. statuujący zakaz reformationis in peius w ponownym postępowaniu.

Co do zarzutu naruszenia art. 258§1 k.k., zawartego w apelacji obrońcy oskarżonego P. W. (1) oraz zarzutu błędu w ustaleniach faktycznych kwestionującego przypisanie oskarżonemu T. K. (1) odpowiedzialności za czyn z art. 258§1 k.k., zawartego w apelacji jego obrońcy, należy uznać je za całkowicie niezasadne.

Należy wskazać, że uzasadnienie wyroku Sądu I instancji, posiada pewne mankamenty. Zwłaszcza, odnosi się to do kwestii wyjaśnienia podstaw formalnych możliwości wykorzystania materiałów pochodzących z zarządzonych i przeprowadzonych kontroli operacyjnych, co już wcześniej szczegółowo poruszono, ale odczytywanie tego dokumentu sprawozdawczego w całości, daje pełny i obiektywny obraz działania zorganizowanej grupy przestępczej, której członkami byli co najmniej oskarżeni oraz A. Ś.. W sposób czytelny i klarowny Sąd I instancji nie ograniczył się do zbiorczego wskazania dowodów, które legły u podstaw poczynionych ustaleń faktycznych, ale odwołał się do konkretnych dowodów odnoszących się do poszczególnych czynów, co z pewnością ułatwiało lekturę. Właściwą

metodykę, przy sporządzeniu uzasadnienia, zastosowano w odniesieniu do materiałów pochodzących z kontroli operacyjnej, przyporządkowując ten materiał do poszczególnych czynów, co jednak nie przesądzało o słuszności wyroku Sądu I instancji, w tym zakresie, albowiem niewłaściwie rozstrzygnięto problem prawny związany z możliwością wykorzystania tych materiałów w stosunku do poszczególnych oskarżonych. Niemniej, nie budzi wątpliwości, że skoro uzasadnienie wyroku sporządzone jest po wydaniu wyroku, to oczywistym jest, że jego treść nie może mieć wpływu na treść zapadłego wcześniej wyroku. Zgodnie z art. 455a k.p.k. nie jest możliwe uchylenie zaskarżonego apelacjami wyroku sądu pierwszej instancji z tego powodu, że jego uzasadnienie nie spełnia wymogów określonych w art. 424 k.p.k. (vide: postanowienie SN z 21 września 2017 r., IV KK 130/17, Prok. i Pr.-wkł. 2017/12/12). Inną rzeczą jest pewien dualizm dowodowy materiałów, które w stosunku do pewnych czynów [katalogowych] mogą być dowodami i procesowo mogą być wykorzystane, a w odniesieniu do innych czynów [pozakatalogowych] nie mogą być dowodami i nie mogą być procesowo wykorzystane, w konsekwencji nie mogą determinować ewentualnych ustaleń faktycznych, a finalnie procesu subsumpcji oraz represji karnej. Taki stan rzeczy wynika z unormowań, na które nie ma wpływu organ sądowy. O tyle jest to specyfika przedmiotowej sprawy, albowiem paradoksalnie z jednej strony materiały uzyskane w toku czynności operacyjnych są bardzo bogatymi dowodami, wykazania istnienia zorganizowanej grupy przestępczej zajmującej się licznymi kradzieżami samochodów osobowych, a jednocześnie ów materiał obiektywnie istniejący, nie może zostać wykorzystany do przypisania oskarżonym tego co było kwintesencją przedmiotu jej działalności, a więc poszczególnych przestępstw przeciwko mieniu „tylko” i „wyłącznie” dlatego, że były to czyny „niekatalogowe”. W kontekście zarzutów oraz dowodów zebranych w sprawie, podjęcie przekonania, czy przypisanie oskarżonym przestępstw kwalifikowanych z art. 258§1 k.k., musi być oceniane czy odbyło się to w sposób prawidłowy, zwłaszcza w odniesieniu do kryteriów zdefiniowanych w art. 7 k.p.k., art. 410 k.p.k. „Zwłaszcza należy z dużą ostrożnością podchodzić do tych zarzutów, w sytuacji kiedy autorzy apelacji prezentują własną ocenę dowodów, opartą na ich wybiórczej i jednostronnej analizie, polemizując z ustaleniami faktycznymi i oceną wiarygodności dowodów niekorzystnych z ich punktu widzenia” (por. wyrok SN z 15 kwietnia 2008 r., III KK 381/08, Lex Nr 512100; postanowienie SN z dn. 10 października 2007 r., III KK 120/07, Lex Nr 322853; postanowienie SN z dn. 2 sierpnia 2006 r., II KK 238/05, Lex Nr 193046; postanowienie SN z dn. 11 lutego 2009 r., V KK 400/08, Lex Nr 495318; wyrok SN z dn. 5 października 2004 r., V KK 124/04, Lex Nr 126713).

Odnosząc się do zarzutów naruszenia prawa materialnego, połączonych z zarzutami błędów w ustaleniach faktycznych, mających wpływ na treść zaskarżonego wyroku, zawartych w obu apelacjach obrońców oskarżonych, trzeba wskazać, że „zarzut naruszenia prawa materialnego zawsze oparty musi być na akceptacji prawidłowo dokonanych przez sąd ustaleń faktycznych i jest zarzutem, w którym kwestionuje się prawidłowość przeprowadzenia procesu subsumpcji lub wykładni stosowanego przepisu. Konieczne jest również powiązanie wskazanego uchybienia z wpływem na treść skarżonego wyroku” (vide: postanowienie SN z 21 marca 2017 r., III KK 74/17, Prok. i Pr.-wkł. 2017/4/10). Obraza prawa materialnego polega na jego wadliwym zastosowaniu w orzeczeniu, które oparte jest na trafnych i niekwestionowanych ustaleniach faktycznych. Nie można więc mówić o obrazie prawa materialnego w sytuacji, gdy wadliwość orzeczenia w tym zakresie jest wynikiem błędnych ustaleń faktycznych, przyjętych za jego podstawę lub naruszenia przepisów procesowych. Formulowanie zatem tego zarzutu z jednoczesnym kwestionowaniem przepisów postępowania w tym samym zakresie jest nieskuteczne (vide: postanowienie SN z 6 lutego 2017 r., V KK 404/16, Opubl: Legalis). Oczywiście połącznie w tych środkach odwoławczych obu zarzutów, w sposób merytorycznie niepoprawny, osłabia ich wymowę. Innymi słowy, jeden obrońca wskazuje, że sąd poczynił prawidłowe ustalenia, ale do takich poczynionych ustaleń faktycznych błędnie zastosował prawo materialne. Natomiast, drugi obrońca uważa, że ustalenia są błędne, co w praktyce wynika z błędów w ocenie zebranych dowodów. Jest to o tyle ciekawe, że mówimy o jednym procesie, a jakże odmiennie ocenianym. W praktyce, wczytując się w treść obu apelacji, zarzuty te łączą się, z zarzutami odnoszącymi się do oceny materiału dowodowego obciążającego oskarżonych, a odnoszącymi się do, nie wyartykułowanego zarzutu, przekroczeniu zasady swobodnej oceny dowodów, wykroczeniu poza podstawy faktyczne wyrokowania, co w konsekwencji miało to mieć przełożenie na poczynienie przez Sąd I instancji błędnych ustaleń faktycznych. Nie można doszukać się naruszenia zwłaszcza art. 410 k.p.k., art. 7 k.p.k. „ Nie

stanowi naruszenia art. 410 k.p.k. dokonanie oceny materiału dowodowego w sposób odmienny od subiektywnych oczekiwań stron procesowych” (vide: postanowienie SN z 21 marca 2017 r., KK 71/17, LEX nr 2255323).

Z analizy całości materiału dowodowego, pochodzącego z czynności operacyjnych, wyłania się obraz struktury osobowej i organizacyjnej mającej działać poza oficjalnym obiegiem, do której dostęp osób z zewnątrz był ograniczony i selektywny, nastawionej na realizację wyznaczonego celu, w postaci osiągania zysków, w rezultacie zaplanowanej i zorganizowanej sprzedaży samochodów, będącej wynikiem zarysowanej w sensie ogólnym, blankietowym, kradzieży samochodów osobowych lub ich części [w ramach tzw. „przekładek’], zasadniczo określonych producentów, z uwagi na popularność na rynku i wśród użytkowników kradzionych marek i duży pobyt na części pochodzące ze demontowanych pojazdów. Osiągnięcie celu, w postaci uzyskania zysku ze sprzedaży skradzionych pojazdów lub ich części w ramach wspomnianych „przekładek”, wymagało podjęcia licznych czynności technicznych, organizacyjnych, logistycznych, których dopiero łączne wystąpienie gwarantowało osiągnięcie celu, co zauważa Sąd I instancji, nadając temu właściwą rangę w ustaleniach faktycznych, jak i procesie subsumpcji, właśnie w odniesieniu do zarzutów popełnienia przestępstw kwalifikowanych z art. 258§1 k.k. Brak realizacji jednego z ogniw tego łańcucha czynności i wykreowanych zdarzeń, wykluczało osiągnięcie celu. Innymi słowy, członkowie takiej struktury musieli wcześniej zaplanować i rozeznac jakie marki samochodów osobowych najbardziej opłaca się im kraść, z uwagi na duży pobyt [łatwy zbył] na części do takich samochodów. Takie ustalenia przecież wymagały analizy rynku, jak podpowiada doświadczenie życiowe i zawodowe. Oczywiście może to się odbyć w sposób prosty i mało finezyjny, ale musiało zostać przeprowadzone np. poprzez lustrację giełd samochodowych, analizę bogatej prasy stricte motoryzacyjnej, rozpytanie osób zajmujących się szeroko pojętym serwisem samochodowym. Następnie należało zapewnić kanały zbytu takich skradzionych pojazdów lub ich części, tym bardziej, że rozebranie jednego auta generowało pozostanie po nim około 10 tysięcy części, które wymagały szybkiego upłynnienia, z uwagi na bezwzględłą konieczność usunięcia dowodów przestępczej działalności oraz z uwagi na chęć realizacji zaplanowanego celu, czyli osiągnięcie zysku z tej działalności, mającej rekompensować „trudy” i ryzyko takiej nielegalnej działalności. Aby skutecznie realizować wyznaczony cel, najpierw należało wytypować miejsce oraz przedmiot podjętej działalności, która była przecież wszechstronna, skoro miała polegać na kradzieży pojazdów. Każdy sposób dokonania takich przestępstw wymagał zabiegów organizacyjnych zaplanowanych z góry lub realizowanych ad hoc, ale przy użyciu środków lub metod wcześniej ustalonych lub wypróbowanych, wymagających wzajemnych powiązań personalnych na poziomie zaaranżowania samej kradzieży albo dostarczenia do kryjówki skradzionego samochodu i to kryjówki, która miała szerokie zadanie do spełnienia. Jak podpowiada doświadczenie życiowe, ani kradzież samochodu z zabezpieczeniami mechanicznymi jak i elektronicznymi, ani umiejętność rozebrania samochodu, nie są umiejętnościami powszechnie dostępnymi i znanymi dla szerokiej rzeszy ludzi, nawet o tzw. zacięciu technicznym. Po prostu, zdobycie takiej wiedzy lub umiejętności, wymaga czasu oraz zaangażowania, odpowiedniej praktyki. Osiągnięcie celu wymagało również wszechstronnej i szybkiej koordynacji, począwszy od zorganizowania szybkiej i skutecznej kradzieży pojazdu lub szybkiego i bezpiecznego (z punktu widzenia złodzieja) przetransportowanie go do tzw. dziupli, co wymagało błyskawicznego przepływu informacji pomiędzy osobami uczestniczącymi w całym łańcuch zdarzeń, składających się na większą całość. Z materiałów dowodowych, uzyskanych w toku czynności operacyjnych, jednoznacznie wynika, że oskarżeni i A. Ś. używali telefonów komórkowych (tylko do tego przeznaczonych) do wzajemnego komunikowania się, w czasie tuż przed dokonaniem kradzieży, w jej trakcie, jak i po ich popełnieniu, co z pewnością było przejawem kamuflażu przestępczych działań, mających gwarantować im szybki i skuteczny przepływ informacji, ale również stwarzać warunki bezkarności. Bez cienia wątpliwości, zaangażowanie w realizację tak wyznaczonego celu, poprzez wskazane wyżej zastosowane metody i użyte środki, było zrelatywizowane pod względem ich intensywności i wszechstronności. O wszechstronności użytych środków świadczą dowody zabezpieczone w miejscach zamieszkania oskarżonych. Sprawcy dysponowali różnorodnymi narzędziami do kradzieży pojazdów. Treści zarejestrowanych rozmów telefonicznych, wskazują na posługiwanie się „zaszyfrowanym” językiem, aby kamuflować przestępczą działalność, w celu minimalizowania ryzyka jej ujawnienia i ujęcia sprawców. Roczniaki produkcji skradzionych pojazdów, które pochodziły z lat 1998- 2004 (co było możliwe w oparciu o teczki tzw. „samochodowe”), ich marki wskazują, że kradziono pojazdy były popularne na rynku, do których zapotrzebowanie na części było bardzo szerokie, co gwarantowało szybki ich zbył. Progiem karalnego zorganizowania grupy przestępczej będzie istnienie między jej członkami chociażby niewysokiego, ale widocznego stopnia powiązań organizacyjnych, co miało miejsce

w przedmiotowej sprawie. Wykonywanie przez te osoby poszczególnych czynności, jednoznacznie wskazuje, że musiały one mieć pełną świadomość udziału w takiej grupie, której przedmiotem działalności była zorganizowana kradzież samochodów, a następnie ich sprzedaż, części od nich, w tym w postaci tzw. „przekładek”. Oczywiście, z reguły niejawni charakter działalności, takiej zorganizowanej grupy przestępczej, pozostającej poza oficjalnym obiegiem oraz jakkolwiek kontrolą organów władzy publicznej, intencjonalnie wymusza dążenie do kamuflażu jej działalności, w konsekwencji realnie ogranicza możliwości i sposobności dotarcia do wiedzy na temat przedmiotu, wyznaczonych celów, jak i składu podmiotowego grupy, aby gwarantować jej trwałość i skuteczność działań oraz przede wszystkim bezkarność. Oczekiwanie uzyskania takich dowodów jest absurdalne i życiowo nieosiągalne oraz zmierza do bezpodstawnej dyskredytacji dowodów, którymi dysponuje sąd w toku procesu, a dającymi obiektywne podstawy do ujawnienia działalności i lokalizacji takiej grupy, personalizacji jej składu, zdefiniowania oraz ustalenia metod, ustalenia środków, którymi posługuje się grupa o takich znamionach, włącznie z eksploracją wyznaczonych celów. Specyfiką spraw, w których przedmiotem jest właśnie działalność zorganizowanych grup przestępczych, jest często ubogość materiału dowodowego, odnoszącego się do nich, co nie znaczy, że nie pozwala to na poczynienie miarodajnych ustaleń faktycznych, poprzedzonych postępowaniem dowodowym, przeprowadzonym zgodnie z kanonami procesowymi. Odrzucenie przez sąd jednych dowodów, przy jednoczesnym uwzględnieniu innych dowodów stanowi uprawnienie sądu dokonującego ustaleń faktycznych z pełnym uwzględnieniem zasady swobodnej oceny dowodów i nie może być uznane za przejaw złamania zasady obiektywizmu. W zakresie ustaleń faktycznych, dotyczących zarzutów, co do których nie wydano wyroku reformatoryjnego, należy wskazać, że nie doszło do naruszenia art. 4 k.p.k. Przepis art. 4 k.p.k. statuuje zasadę obiektywizmu, zgodnie z którą organy prowadzące postępowanie karne są obowiązane badać oraz uwzględniać okoliczności przemawiające zarówno na korzyść, jak i na niekorzyść oskarżonego. Jednakże zgodnie z jednolitym stanowiskiem prezentowanym tak w doktrynie, jak i orzecznictwie, wspomniana zasada obiektywizmu w swej istocie „nie sprowadza się do obowiązku interpretowania zgromadzonego w toku postępowania materiału dowodowego jedynie na korzyść oskarżonego, a polegać ma na obiektywnym, bezstronnym stosunku organu prowadzącego postępowanie do wszystkich stron procesowych oraz sprowadzać się ma do dokonania sprawiedliwej i nieuprzedzonej analizy i oceny zgromadzonych dowodów” (vide: wyrok Sądu Apelacyjnego w Lublinie z dnia 20 czerwca 2012 r., sygn. akt II AKa 98/12, opubl. LEX nr 1216340). Fakt, iż dokonana przez sąd orzekający w sprawie ocena dowodów jest sprzeczna z ich subiektywną oceną dokonaną przez strony postępowania (zwłaszcza oskarżonych i ich obrońców) nie może być wyznacznikiem naruszenia przez ten sąd zasady obiektywizmu. O naruszeniu omawianej zasady może być mowa jedynie w przypadku niezachowania przez sąd obiektywizmu i dokonania oceny materiału dowodowego w sposób stronniczy, tendencyjny, biorący pod uwagę okoliczności przemawiające tylko lub w znacznej mierze na korzyść lub niekorzyść oskarżonego przy jednoczesnym nie dostrzeżeniu i pominięciu okoliczności przeciwnych. O takim procedowaniu Sądu I instancji w niniejszej sprawie nie może być mowy. Sąd meriti dokonał bowiem sprawiedliwego osądu wszystkich występujących w sprawie przesłanek, rozważając materiał dowodowy w sposób uwzględniający okoliczności przemawiające zarówno na korzyść, jak i na niekorzyść oskarżonego.

Odnośnie zarzutów dotyczących niewspółmierności kar zasadniczych pozbawienia wolności za prawomocnie przypisane oskarżonym przestępstwa, należy uznać, że są one nad wyraz łagodne. Istniało wiele przesłanek, pozwalających na racjonalne i przekonujące wymierzenie oskarżonym zdecydowanie surowszych kar za przypisane im przestępstwa kwalifikowane z art. 258§1 k.k. Tym samym orzeczone kary za te przestępstwa nie rażą swoją surowością. To samo dotyczy pozostałych przypisanych oskarżonym przestępstw z art. 263§2 k.k. (chodzi o oskarżonego T. K. (1)) i z art. 62 ust. 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii (chodzi o oskarżonego P. W. (1)), które to kary są w pełni adekwatne do oceny stopienia społecznej szkodliwości oraz innych okoliczności wpływających na wymiar kary, a określonych również w prawie karnym materialnym. Słusznie uznano, że w przypadku przestępstwa kwalifikowanego przepisami ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii przyjęto wypadek mniejszej wagi, co prawidłowo umotywowano.

Z kolei, orzeczone kary łączne pozbawienia wolności w wymiarach 1 roku i 2 miesięcy pozbawienia wolności w stosunku do oskarżonego T. K. (1) i 10 miesięcy pozbawienia wolności w stosunku do oskarżonego P. W.

(1), ukształtowano przy zastosowaniu zasady pełnej absorpcji albowiem przypisane poszczególne oskarżonym przestępstwa godziły w różne dobra chronione prawem oraz była spora rozbieżność czasowa ich popełnienia.

Z racji niewinnianie oskarżonych od przestępstw przeciwko mieniu zasła konieczność uchylenia rozstrzygnięć zawierających obowiązki naprawienia poszczególnych szkód, co było skorelowane z przestępstwami przeciwko mieniu.

Również zmiana wyroku Sądu I instancji wymusiła konieczność uchylenia rozstrzygnięcia odnośnie kosztów sądowych za to postępowanie i ukształtowanie tego rozstrzygnięcia na nowo.

O kosztach postępowania- w I jak i II instancji- Sąd II instancji orzekł na podstawie art. 627§1 k.p.k., 636§2 k.p.k. w zw. z art. 633 k.p.k., art. 10 ust. 1 ustawy z 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych (Dz.U. z 1983 r., nr 49, poz. 223 ze zm.) oraz na podstawie §1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 18 czerwca 2003 r. w sprawie wysokości i sposobu obliczania wydatków Skarbu Państwa w postępowaniu karnym (Dz.U. z 2013 r., poz. 663, t.j.) oraz art. 24 ust. 1 i 3 ustawy z 24 maja 2000 r. o Krajowym Rejestrze Karnym (Dz.U. z 2012 r., poz. 654, t.j.) w zw. z §1 pkt 1 i §3 ust. 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 18 czerwca 2014 r. w sprawie opłat za wydanie informacji z Krajowego Rejestru Karnego (Dz.U. z 2014 r., poz. 861). Obliczony poziom partycypacji w tych koszt, to wynik tego, że po wydaniu przez Sąd II instancji wyroku reformatoryjnego „pozostało” obu oskarżonym 7,4% skazań z pierwotnej puli przypisanych im przestępstw przez Sąd I instancji, a więc kwota 370 zł oraz 654,16 zł to 7,4% kosztów sądowych pierwotnie zasądzonych od nich przez Sąd I instancji. W takim samym zakresie [proporcji] muszą oni ponieść koszty sądowe za postępowanie przed Sądem II instancji, a więc 2,96 zł to jest 7,4% z kwoty 40 zł [na tę kwotę składa się połowa ryczałtu za doręczenia, opłata za „kartę karną”] oraz suma kwoty 2,96 zł- to jest 7,4% z kwoty 40 zł [na tę kwotę składa się połowa ryczałtu za doręczenia i opłata za „kartę karną”] oraz 76 zł to jest 7,4% z kwoty 1.032,20 zł [na te kwotę składa się wynagrodzenie adwokata za postępowanie odwoławcze] co daje łącznie 78,96 zł kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze. Opłata sądowa wobec obu oskarżonych została orzeczona za obie instancje.

Na podstawie art. 16 ust. 2 i 3 oraz art. 29 ust. 2 ustawy z dnia 26 maja 1982 r.- Prawo o adwokaturze (Dz. U. z 2015 r., poz. 615 ze zm.) w zw. z §2 pkt 1, §4 pkt 1, §17 ust. 2 pkt 5 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 3 października 2016 r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu (Dz. U. z 2016 r., poz. 1714) zasądzono od Skarbu Państwa na rzecz wskazanego adwokata kwotę wynagrodzenia (z VAT) tytułem pomocy prawnej udzielonej oskarżonemu z urzędu.

Marek Kordowiecki Krzysztof Lewandowski Grzegorz Nowak